

Considerații iconoclaste pe marginea
arianismului, iudaismului
și anti-iudaismului

Cuvântul "arian" este de origine sanscrită și înseamnă "nobil". După cum vom vedea, este vorba de ceva mai mult decât simpla noblețe de sânge, cazul discutabilei nobilimi creștine, de "sânge albastru". În Iran, cuvânt ce înseamnă țară a arienilor, ca și la vechii sanscriți, termenul de "arian" desemna o noblețe de rasă, adică, în primul rând, o noblețe de spirit. Se înțelege de ce : nu corpul construiește spiritul ci acesta își clădește corpul sau instrumentul de care are nevoie, inclusiv sângele, parte a corpului. Studiul mitologiilor și capodoperelor ariene arată îndeajuns spiritul pozitiv, afirmativ și demn al acestor popoare în fața divinității. Simbolurile mitologice ale arienilor sunt rupte parcă din cerul luminos. Ele întruchipează bărbăția sănătoasă, generoasă, fidelă în prietenie, leală în adversitate, care nu se coboară până la dușmănie, și încă una fără de margini în timp și spațiu, cazul iudeo-semiților. Simbolurile mitologice ariene au în centrul lor Soarele, lumina, gloria și măreția solară, fixând civilizația și cultura ariană pe linia majestuoasă a spiritului viril victorios, fără ascunzișurile, vicleșugurile și tertipurile ce se constată la tot pasul în cadrul *weltanschauungului* semito-jidovesc. Arieni credeau și cred încă în existența reală a unei umanități superioare, dotată cu o putere iresistibilă, capabilă să înfrunte și să învingă în luptă dreaptă "Răul". Folclorul arian abundă în personaje luminoase precum Prâslea cel Voinic, Făt-Frumos, Ileana Cosânzeana și altele.

Una dintre dimensiunile definitorii ale arienismului este regalitatea, puterea regală, în raport cu care puterea preoțească sacerdotală este secundară, abia perceptibilă. Tipul de om-erou arian este războinicul fidel și leal în toate. Vitejia și eroismul lui nu cunosc margini. Victoria însă trebuie obținută în mod cinstit, nu oricum, lucru subliniat de Corneliu Codreanu, de exemplu, ori de câte ori a avut prilejul. Din păcate, creștinismul lui a fost mai puternic decât fibra-i național-ariană sau românească. Atât el personal, Legiunea Arhanghelul Mihail, Garda de Fier, partidul Totul pentru Țară, ca de altfel întreaga Biserică și creștinismul în totalitatea lui, nu au scăpat cu totul de influența jidovească, încrustată în chiar inima creștinismului ! Precum sabia lui Damocles, această influență sau structură jidovească inițială mocnește de două mii de ani în toate întocmirile creștinești. Astăzi mai mult ca oricând, în ultimele 17 sau 18 secole, creștinismul manifestă tendința revenirii la matca lui inițială, adică la iudaism ! Ultimii Papi de la Roma au repetat și repetă cu stăruință că cei ce cred în Cristos sunt "semiți" din punct de vedere spiritual ! Orice ar fi faptul ortodoxiei, orice ar spune figuri creștine de sfințenie unora ca arhimandritul Iustin Pârvu sau actorul Dan Puric, Roma a fost și este considerată de lumea ce contează (ca număr de divizii) marea capitală a creștinismului. Opiniile satrapului-papă al Bisericii catolice au o altă greutate în economia mondialistă decât duhovnicia carpatică a lui Rafail Noica, Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Părintele Cleopa și alții ! Ortodoxismul românesc și-a avut și își are satrapii lui, din același aluat satanoid ca cei mai desăvârșiți papi ai Romei. Miron Cristea (fost amant al Doamnei Nasta, cum îl încondeiază Păstorel Teodoreanu într-o cunoscută epigramă), francmasonul Daniel, democrat în cuvinte, ales hămălau în mișcări și gesturi de înaltă elocvență filoîncalică, teoctistul-anticrist, cum strigau credincioșii mai ieri, precedentul acestuia și precedentul precedentului – iată maimuțoi ortodocși în odăjdii arhieresti ce au sfârșit prin a deschide ochii multor naivi : creștinismul este mort sau poate numai în agonie. Salvarea lui este problema lui Cristos. Salvarea noastră, a neamurilor pământului, este problema oricărui om

responsabil din lumea de azi. A pune sub lupă creștinismul și iudaismul, din care acesta a purces, a compara astăzi matricea stilistică a unuia și a celuilalt, a trage concluziile ce se impun revine la a evita copiilor și nepoților noștri soarta de azi a pelestinienilor. În urmă cu aproape 2000 de ani, Biserica Ortodoxă, ce avea să devină Română peste secole, a găsit pe aceste plaiuri poporul eroic al Dacilor lui Decebal. Cele 17 sau 18 secole de creștinism au transformat vechiul popor al dacilor într-o turmă de pupincuriști. Pe vremea lui Cantemir și Brâncoveanu pupam deja dosul Turciei otomane, al Rusiei knuto-pravoslavnice, al Austriei ce venea cu daruri, precum grecii la Troia. Pe vremea lui Eminescu și Caragiale ne înghesuiam la popoul Europei, ale cărei instituții le-am adoptat prosteste. De atunci vorbim ca papagalii, în limbă de lemn! Sub Ferdinand și Carol al II-lea am fost un fel de colonie franco-engleză, am ucis cea mai bună generație de români care a existat vreodată, patriarhul ortodox de rușinoasă amintire numărându-se printre călăii acestei generații. Pe vremea lui Mihai nevrednicul, a lui Gheorghiu-Dej și Groza se pupa dosul Tătucului. La umbra dosului scornicesc și-au desăvârșit cariera doi sau trei patriarhi. Stalin și aliații lui ne-au împins în rușinea de a ne bate contra noastră, de a ține lămpița lui Ivan ce ne viola surorile, mamele, țara întreagă. Astăzi în ajutam pe unchiul Sam să ucidă în Irak sau Afganistan. Biserica Ortodoxă, sfânta de ea, nu are nimic de zis față de toate acestea? Dacă chiar nu are nimic de zis, ducă-se pe pustie, pune-și-o Israel la pălărie, nu este biserica noastră ci sinagoga lui. Să privim însă lucrurile mai de aproape. Dacă greșim undeva, rugăm erudiții de înalte intenții precum Dan Puric, ca și pe ieromonahii și duhovnicii cu har precum Iustin Pârvu să ne lumineze cu luminile lor, să ne arate greșala. Are sau nu are poporul român dreptul la o viață demnă aici, pe pământ, în lumea istoriei? Problema poate fi formulată și astfel. Dacă onor Biserica Ortodoxă nu are a ne păstori decât pe tema fericirii viitoare, din Rai, unii români și-ar putea regăsi rădăcinile lor de daci, preferând moartea demnă, cu piatra în mână, ca palestinienii, cu fața la dușman !

*

* *

Anterior creștinismului, idealul arian de bărbăție transcende pe acesta și întreaga realitate în sensul eroic. Eroismul arian este de neimaginat la poporul israelian. Victoriile jidovești nu sunt repurtate niciodată în luptă dreaptă, cinstită. Praștia din mâna lui David, contra viteazului Samson, este precum protecția euro-americană de astăzi contra neprihăniților palestinieni ce se bat cu pietre. Palestinienii se dovedesc cavleri fără prihană, fără frică. Se cuvine să recunoaștem ceea ce este cinstit, drept, frumos și adevărat. Altfel ne trădăm pe noi înșine, ajutam pe alții, ca la 23 August 1944, să ne violeze surorile, mamele, bunicile, bisericile, țara întreagă.

Eroismul arian strămoșesc nu a putut fi stârpit cu totul de către creștinism, care nu ne-a transformat spiritualicește în jidani sau semiți, cum cred Papii de la Roma ! Tinerii români, normali sau mediocri, ce intrau în Legiunea lui Codreanu, urmau să ajungă eroi, lucru pe care Căpitanul îl știa foarte bine. L-a afirmat în repetate rânduri. Educația sau deformația creștină a lui Codreanu a determinat însă, în ultimă instanță, atât destinul lui personal cât și pe acela al celor mai mulți dintre camarazii lui: au ajuns cu toții sfinți și martiri creștini, de care actuala BOR nici nu vrea să audă ! Această atitudine a BOR este un semn sigur de "semitizare", ce confirmă pe papii de la Roma. Pentru noi însă este vorba mai curând de oarecare jidănire. Deși semiți la origine, jidanii s-au depărtat de *weltanschauungul* semit sau arab care, lucru curios,

admite un eroism asemănător în unele privințe cu cel arian. Eroismul arian crește însă din exemplul măreț al unor eroi de legendă precum Decebal. Acest eroism nu pornește din abandon religios, post, rugăciune, exhibiționism, spovedanie și văicăreală prin biserici, pe sub ochii icoanelor de pe pereți și ai Tatălui Ceresc. Turma de "vite" înhămată de BOR la carul diverselor arătări de "sfinte moaște" se potrivește etosului vreunui trib african, ce nu se va fi tras cu totul din rădăcinile lui, către floare ba chiar către rod. BOR ambiționează să facă din noi un popor de întârziți mintal, de milogi ce aleargă după pomana mântuirii fără să o merite. Meritul nu poate rezulta din cerșeala mântuirii. Ca toate pe lume, mântuirea se cucerește prin muncă cinstită, prin pricepere de la Dumnezeu, prin onoare, fidelitate, perseverență. Așa erau dacii înainte de Cristosul jidovilor. Acesta este *weltanschauungul* arian la originile lui.

La origine, regii arieni erau deopotrivă preoți, dascăli sau învățători, înțelepți, medici, vindecători. Popoarele ariene recunoșteau și atribuiau puterii regale splendoarea mistică și forța magică ce garantau nu numai dezvoltarea armonioasă a tuturor ci și eficacitatea riturilor și practicilor religioase, concepute ca acțiuni reale și obiective asupra divinității. Ideea de regalitate avea un caracter sacru și, în principiu, universal. Civilizația și cultura ariană pot fi rezumate în ideea că forța suprasensibilă ce coboară din înaltul cerului asupra omului primește invariabil de la acesta o formă materială, sensibilă, vizibilă. Vechii arieni nu cunoșteau servilitatea implorantă iudeo-semită, pe care biserica se străduiește să o impună drept model de comportare creștină. Ei nu concepeau ideea că, oricare ne-ar fi faptele, simpla pocăință oportună, în ultimul moment, este suficientă pentru a ne asigura "mântuirea". Ritualul religios arian nu constă în implorarea cerșetorească a "mântuirii", în continua flatariseală, îmbrobodire și giugiuleală a lui Dumnezeu, cum se prezintă lucrurile în Vechiul Testament mai ales. Cei mai mulți dintre creștini sau musulmani procedează precum semito-jidovul de altă dată: întâi își "trăiesc viața" păcătoasă, adesea în blestemății, hoție, viciu, crimă. Apoi, către bătrânețe, se "pocăiesc"... Dumnezeu, închide ochii. Altfel rămâne cu raiul pustiu, fără suporteri nici membri susținători, precum cuvioșii Sisoe și Habacuc, ai lui Topârceanu ! Că Dumnezeu închide ochii din interes sau din înaltă generozitate, pentru a popula raiul cu "sfinți", rezultatul este același: se încalcă o lege care pentru arian este sfântă, căreia trebuie să se supună chiar și Dumnezeu. Altfel stau lucrurile în ce privește *weltanschauungul* iudeo-semit. În acest caz, totul poate fi aranjat, schimbat, cumpărat cu prepuțurile dușmanilor uciși prin viclenie sau altfel, inclusiv în ultima clipă. Ne-o spune în fel și chip "Sfânta" Evanghelie ! "Raiul" arienilor, adică *Walhalla* nordică, *Insula Fericiților* ahei și doriene de altă dată, *Cerul* indo-celto-daco-slavo-germanilor se deschide nu celor ce se pun cu fundul în sus prin biserici, sau care o fac pe sfinții prin sinoade. El se deschide eroilor ce și-au făcut în mod exemplar datoria pe pământ. La arieni, mântuirea cerească și situația pe pământ se cuceresc prin efort, virtute, credință, perseverență, onoare, fidelitate, ele nu se cerșesc, ca la iudeo-semiți, iudeo-creștini și iudeo-mahomedani.

Potrivit mitului iudeo-semit, Adam este izgonit din Rai pentru "păcatul" de a se fi înfruptat din arborele divin al cunoașterii. În cadrul miturilor ariene înrudite, eroi precum Heracles, Jason, Mithra, Sigurd și alții sunt răsplătiți pentru acțiuni precum cea întreprinsă de muiernicul Adam, la sugestia Evei! Dincolo de idealul eroic, accesibil și la îndemâna oricui, arienii aveau un alt ideal, cu adevărat suprem, superior celui eroic: idealul olimpic, al esențelor imuabile și perfecte, separate de lumea inferioară a inevitabilei deveniri întru ne-ființă, cel mai adesea. Nu întru ființă, cum credea creștinul ce se ignora, Constantin Noica. În cadrul *weltanschauungului* arian, realitățile lumii olimpice sunt luminoase și perfecte prin ele însele, imuabile, neschimbătoare, nu ca Yahve și alți zei iudeo-semiți, ce se schimbă cu ușurință, se

nasc și mor supuși pasiunilor și patimilor omenești.

Simbolul arian este soarele, o puritate ce este forță, forță ce este puritate. Acest simbol este o natură radioasă prin ea însăși, în opoziție cu simbolul lunar (feminin), iudeo-semit, care nu strălucește decât grație luminii primite. Arieni au acordat totdeauna o valoare supremă libertății, personalității, fidelității, onoarei mai presus de viață. Ei cultivă independența, loialitatea, diferența, ceea ce nu-i împiedică de loc să se supună cu bărbăție și credință șefului pe care și l-au ales sau pe care l-au primit de la Dumnezeu, să-l servească pe acesta dezinteresat, fără să se vândă, fără referință la bani sau alte avantaje. Bărbăția dezinteresată și fidelă până la moarte purta la arienii indieni numele de "*bhati*"; romanii o numeau de "*fides*", care însemna credință și încredere ! Arieni din Persia anterioară cuceririi lui Alexandru Macedon consacrau șefului lor nu numai persoana și acțiunile de toate zilele ci chiar și gândurile ce gândeau ! Pentru acești arieni, șefii lor aveau un statut transcendent. Sistemul ierarhic al castelului indiene se baza pe loialitatea spirituală ("*dharma*" și "*bhakti*"), nu pe violență, cum ni se spune la școală de către "profesori" ignoranți și mincinoși ! Cultura ariană de oriunde se bazează pe un model de autoritate pe care îl putem considera clasic, pe un ideal de claritate întru diferențe, pe prețuirea personalității, a idealului olimpic de divinitate, a supraomului eroic, pe un ethos în care se disting cu deosebire fidelitatea și onoarea.

Acestea sunt elementele ariene fundamentale ale antitezei ideale despre care vom vorbi în cele ce urmează. Ele ne vor servi de fir conducător în cadrul realității istorice globale a diverselor culturi și civilizații, unde adesea se prezintă într-o dezordine mai mult sau mai puțin problematică. Am exagera printr-un deplasat și nefiresc exces de purism dacă am căuta pe fiecare din paginile istoriei puritatea inițială-originară ariană, respectiv caracterele semite. Presupunerea că această puritate inițială a existat cândva este însă legitimă, chiar dacă acest "cândva" ne duce într-o epocă primordială, atât pentru cazul arian cât și pentru cel iudeo-semit. O astfel de epocă trebuie să fi existat și într-un caz și în celălalt. Toate au un început și respectiv un sfârșit pe lume.

Care sunt elementele caracteristice ale *weltanschauungului* iudeo-semit ? Tendința vulgar materială și senzualistă, din punctul nostru de vedere, este vizibilă pe oricare aproape dintre paginile Vechiului Testament. Intre pornografia rabinică sacră a Vechiului Testament și cea de bordel savant, cu vitrină "științifică", a psihanalizei, găsim multe din ceea ce a produs mai "Bun" spiritul semito-iudaic, despre care putem spune că distruge, batjocorește și degradează sinteza ariană armonioasă dintre bărbăție și spiritualitate. Iudeo-somiții se caracterizează printr-un buchet de tendințe: vulgaritate, materialitate, senzualitate, brutalitate, cruzime, barbarie, sete de sânge toate împinse dincolo de limitele firescului. Vechiul Testament este un excelent exemplu pentru aceste tendințe. Ele pot fi însă regăsite, fără prea mari eforturi, inclusiv pe fotografiile celor 12 personalități germane asasinate la Nuremberg. Privind cu lupa aceste fotografii, descoperim că unii dintre spânzurați au "sângerat" nefiresc și excesiv în zona gâtului, sub ștreang, lucru nemaivăzut în analele execuțiilor prin spânzurare; unul dintre cei asasinați ori și-a desfăcut singur pantalonii, după ce i s-a pus ștreangul la gât, legat de mâini, ori cineva i-a desfăcut șlițul pantalonilor. Oare de ce ? Nu cumva pentru ca un viteaz macabeu să prezinte lui Yahve cuvenitul prepuț al lui Amalec, despre care ne vorbește simpatica Sfântă Scriptură ? Cum și de ce se vor fi petrecut astfel de lucruri la Nuremberg vom vedea cu o altă ocazie. Ceea ce putem spune deocamdată este că spiritualitatea iudeo-semită se remarcă printr-un ciudat și nefiresc amestec de cruzime, barbarie, sălbăticie, muierelnicie. A desface pantalonii adversarului învins pentru a-i tăia prepuțul este un gest muieresc, de curvie și prostituție "sacră", jidovească ! Pentru orice alt neam de pe fața pământului, chestiunea prepuțului ține de pudoare. A vorbi despre asta este o rușine. După 2000 de

ani de iudeo-creștinism suntem obligați să punem cărțile pe față, să spălăm rufele murdare în Agora. Preoții ce nu-și luminează credincioșii cu privire la acest aspect, nu sunt de fapt preoți creștini ci un fel de hahamo-rabini neterminați și ignorați, sub licență jidovească !

Weltanschauungul arian avea în centrul lui claritatea, lumina, forța și simbolul solar. *Weltanschauungul* jidovesc este o permanentă punere lunar-sacerdotală a divinului în ecuație omenască, într-o formă socotelnică, compatibilă cu înțelegerea contabilicească, fanică. Iudeo-semiții s-au dovedit totdeauna buni socotitori, numărători, chiar matematicini. De aceea etica lor centrată pe ideea de păcat-pedeapsă-răscumpărare se completează cu un fel de contract "notarial" ce prevede "limpede" obligațiile părților contractante. Limpezimea lor este pentru noi ceva confuz, departe de claritatea și distincția spiritului arian. Prezentarea aceasta sumară poate fi desigur îmbogățită.

Civilizația promordială egipteană a fost de tip arian. Vechii egipteni considerau că faraonii sunt egalii zeilor. Regii iudeo-semiți din Chaldea erau doar simpli aghiotanți sau înlocuitori ai zeilor. Există ceva foarte frapant în această deviere iudeo-semită a spiritualității virile egiptene. Împărații Babilonului erau obligați să se supună anual unui degradant ritual de umilire. Imbrăcat în sclav sau în prizonier, împăratul se spovedea marelui preot, care apoi îi administra un număr mai mic sau mai mare de lovituri, în numele zeului al cărui fond de comerț îl administra. Unii exegeți și comentatori consideră că împăratul era bătut până la lacrimi. Abia apoi era reconfirmat în demnitatea sa imperială și schimba hainele de sclav-cerșetor cu cele de împărat.

Sentimentul păcatului originar, congenital iudeo-semiților, este aproape necunoscut la arieni. Acest "păcat" traversează ca un fir roșu întreaga Biblie, constituind un element important în procesul de înjidanire a creștinilor. Pasiunea sau patima spovedaniei zgomotoase, agresive și lacrimogene, a cerșetoriei iertării "păcatelor" este tipică societăților matriarcale semito-caldeene ca și "organizațiilor de partid" din lumea comunistă, unde se practica sub numele de auto-critică ! Ea este absolut necunoscută vechilor arieni, dintre care unii au acceptat-o mai ușor, cazul rușilor, unde înjidanirea mănăstirească a condus uneori la invovația spovedaniilor colective, copiată de iudeo-bolșevici sub numele de auto-critică colectivă ! Ideile de păcat și de spovedanie semito-jidovească pun de timpuriu în evidență "complexul" psihanalitic, de mai târziu, al "conștiinței încărcate", promovată ilegal la rangul de valoare "religioasă". De prisos să arătăm că această "conștiință încărcată" alterează și murdărește puritatea senină și calmul olimpien al idealului aristocratic arian.

O altă caracteristică a civilizațiilor și culturilor iudeo-semite este predominanța zeilor lunare, telurice, impure, apropiate moralmente postulatele de lux. Intre acestea, Estera face figură de campioană a curvelor biblice. Zeii pe care aceste zeițe îi giugiulesc în calitate de amante nu se aseamănă cu zeii arieni ai soarelui, luminii, clarității, fecundității cosmice. Prin pasiunile și complexe de care suferă, zeii bărbați din pantheonul iudeo-semit sunt ori muierelnici (prin schimbările și nașterile repetate, totdeauna reușite, precum loviturile de la bursa contemporană, foarte bine condusă de cine știm!), ori divinități crude, sângeroase, barbare, de o forță muscular-culturistică, de o bărbăție vulgar-sexuală, proxenetă, abjectă. În vechea Chaldee iudeo-semită, științele sacerdotale, cu deosebire astronomia, erau guvernate și animate de același spirit muierelnico-lunar, înclinat către o contemplativitate matematică abstractă, opusă astronomiei grecești și chiar celei medievale, atașate deopotrivă ideilor de claritate, transparentă, limpezime, precizie. Secularizate și intelectualizate, anumite elemente ale acestui vechi spirit iudeo-semit pot fi puse în evidență la personalități precum Maimonide, Spinoza, Einstein, David Hilbert și alții, toți animați de o nefirească

pasiune pentru gândirea abstractă și legile naturii înțelese ca cifre lipsite de viață. René Guénon sau Evola văd în această caracteristică elementul cel mai interesant din cadrul vechiului genom spiritual iudeo-semit.

Unele din aceste elemente negative, din perspectivă ariană, sunt prezente nu numai în cadrul civilizațiilor și culturilor iudeo-semite ci și în unele civilizații și culturi ariene. În cadrul acestora de pe urmă însă, elementele pe care le avem în vedere se subordonează unui alt tip de spiritualitate care este dominant, și în raport cu care ele apar ca elemente secundare, subordonate, aproape invariabil legate de forme și perioade de decadentă, precum, de exemplu, necesitatea absorbirii unor rase inferioare, fie învinse, fie învingătoare din punct de vedere militar. Victoria militară este una, cea rasială alta! Pe prima o decide norocul armelor și alți factori. Problema competiției rasiale, a victoriei unei rase asupra alteia este de o complexitate mai mare decât și-au imaginat la vremea lor autorii rasiști clasici, complexitate pe care genetica contemporană este pe cale să o descifreze.

După cum s-a observat de diverși autori, între secolele VIII și VI înainte de Cristos, cele mai multe dintre culturile și civilizațiile epocii trec printr-o criză legată de invazia unor popoare inferioare din punct de vedere rasial. Criza aceasta se manifestă din China și India până în Iran, Egipt și Grecia. Ea a putut fi limitată și zăgăzuită prin reforme lui Lao-Tseu, Confucius, Budda, Zoroastru. În spațiul european, valorile repetate de invadatori, inferiori din punct de vedere rasial, par să fi distrus orice rezistență, soldându-se cu schimbări practic irversibile. În Egipt asistăm la succesul cultului lui Isis și al altor divinități pe gustul misticii populare, ce putuse fi stopată după aventura monoteistă Akhenaton-Tutankhamon. Vechiul cult arian viril și solar din străvechiul Egipt este înlocuit de cultul, pe gustul prostimii, al lui Isis și Osiris, ce ne va fi servit peste alte câteva secole și nouă, Isis devenind Fecioara Maria, iar Osiris Cristos. Având în vedere însă capacitatea de rezistență a unor popoare precum grecii, romanii și altele, crștinismul va estompa rolul și funcțiunea Mariei-Isis, făcând din Osiris-Isus fiul unic al lui Dumnezeu, proces de laborioasă elaborare teologică ce va ocupa aproape total viața spirituală a primelor cinci secole din era noastră. În Egipt însă, șase, șapte, poate chiar opt secole înainte de Cristos asistăm la descompunerea vechii religii solare ariene, care se va solda cu dispariția vechiului Egipt și a Vechilor Egipteni-arieni. În aceeași perioadă, în Grecia se produce declinul civilizației aheodrice și al idealurilor eroice olimpiene, în locul cărora apare gândirea laică anti-tradițională și naturalistă, pe de o parte, pe de alta misticismul orfic și orfico-pitagoreic. Centrul de unde s-a răspândit însă microbul descompunerii pare să fi fost grupul de popoare semito-mediteraneene, cu deosebire evreii, al căror nume și identitate vor fi transferate aproape total, către sfârșitul primului mileniu creștin, în "contul" iudeo-khazarilor sau jidovilor de astăzi. Se înțelege că, din punct de vedere rasial, jidovii de azi nu au nimic comun cu vechii evrei din Israelul clasic.

Cât privește cultura și civilizația strict ebraică a momentului respectiv, putem distinge două perioade, difrențiate definitiv în acest moment istoric de criză. Dacă ar fi să formulăm o critică la adresa evreilor acestei epoci, am spune că problema lor constă în aceea că nu au avut prin ei înșiși o tradiție a lor proprie, că au împrumutat de la alte popoare, semite și non semite, diverse elemente pozitive și negative pe care apoi le-au dezvoltat în felul lor. Dacă avem în vedere numai religia ebraică inițială, cultul cuceritorilor filistini ai lui Yahve și rasa regilor-preoți Solomon și David, constatăm anumite forme religioase nu lipsite de puritate și măreție. Așa numitul formalism primordial al acestei religiozități era marcat de același spirit anti-sentimental activ și dominant mai întâi la greci, apoi la romani. Însăși ideea de "popor ales", destinat să domine lumea întreagă în numele și cu binecuvântarea lui Dumnezeu, în ciuda

exagerărilor ei rabino-șmecherești și a dreptului discutabil al evreilor de a o pune pe numele lor, o întâlnim deja în cadrul tradiției ariene, mai ales la vechii Perși. La aceștia însă, ideea de "popor ales" este construită pe un eșafodaj bărbătesc, nu pasiv, mesianic, muierelnic. La vechii Perși apare chiar ideea de Rege universal, sub numele de Saoshyant, Regele Regilor. În urma unei crize soldată cu prăbușirea politică a statului și poporului evreu, elementele de spiritualitate pozitivă (în sensul arian al cuvântului) s-au pierdut. După unii critici, chiar elementele "pur evreiești" din doctrina evreiască ar fi de fapt amorite... După mulți specialiști, Amoriții au fost un popor arian, nordic, non-semit ! în sfârșit, mania profetismului constituie aspectul cel mai evident al descompunerii vechii culturi și civilizații ebraice. Tipul "profetului" (*nabi*), inspirat sau obsedat de Dumnezeu, vreme îndelungată considerat un bolnav, se substituie celui de "clarvăzător" (*rôeh*). Centrul spiritual al întregii șandramări ebraice se deplasează către acești "*nabi*" și elucubrațiile lor din ce în ce mai apocaliptice, încetând de a fi atributul marelui preot sau al regelui-preot, ce guverna în numele "Dumnezeului Armelor", Yahve-Savaot. În numele unui spiritualism "interior" inform și confuz are loc o revoltă contra vechiului ritualism sacru. În această revoltă distingem o servilitate tot mai pronunțată a omului față de Dumnezeu, un gust și o plăcere suspectă pentru auto-umiliri din ce în ce mai degradante și, ca un corolar, ștergerea până la dipariție totală a oricăror urme ale principiului eroic. După cum era de așteptat din perspectiva dinamicii interne a matricei stilistice evreiești, degradarea și înjosirea lui "Mesia" a ajuns până la postura de țap ispășitor, de victimă predestinată pe cruce, moment ce marchează sfârșitul relativ al unui motiv stilistic ce continuă, în cadrul iudaismului, până sub ochii noștri. Lucrul se explică prin climatul de teroare creat de proza apocaliptică, prin înclinația naturală a evreilor vremii către astfel de producții spirituale prăpăstioase. Această tendință stilistică se va accentua și fixa din ce în ce mai pregnant, ajungându-se la aceea că genul iudeu de înșelăciune, șmecherie și ipocrizie servilă, de infiltrație ascunsă și tenace, va rămâne definitoriu pentru matricea stilistică sau ecuația spirituală ebraico-jidovească. Grație unor forme primitive pre-catolice de creștinism, Imperiul Roman, deja atins de filoxera unor blestemății hibride asiato-semite, va ajunge în așa hal la discreția spiritului iudeo-semit încât se poate vorbi de o adevărată insurecție iudeo-semită contra spiritului arian, a spiritualității hibride jidovești contra spiritualității ariene. În încercarea sa de restaurare și revigorare a imperiului bolnav de iudeo-creștinism, împăratul roman Iulian Apostatul era conștient că luptă contra unei subversiuni și insurecții ideologice. Nu întâmplător acest împărat a fost asasinat pe câmpul de luptă, de ctre un legionar creștin, din propria-i armată. Nu întâmplător Biserica jidovită l-a numit Apostat pe acest remarcabil împărat.

Cu diferențele de rigoare inevitabile, șocul ideologic de care vorbim s-a repetat de mai multe ori în istoria bazinului mediteranean ca și în istoria mai recentă a lumii întregi. Din punctul unde am ajuns, putem aprecia mai bine argumentele criticilor iudaismului. Mulți dintre autorii și exegeții acestei probleme sunt corijenți la examenul comparativ al spiritualităților ariene și iudeo-semite. Printre aceștia se găsesc chiar și aceia care au marcat istoria secolului XX, doi dintre ei sfârșind printre eroii arieni în ștrengul jidovesc de la Nuremberg. Teoreticieni ca Alfred Rosenberg, Iulius Streicher, Georges Montandon și alții, cu toate simpatiile lor mărturisite pentru păgânism, s-au dovedit incapabili să pună cu adevărat problema în termeni de natură să arate de ce iudeo-creștinismul nu poate conduce omenirea decât la un dezastru de proporțiile unui cataclism cosmic. În materie de religie și de gândire metafizică, încercarea de justificarea aversiunii față de religia și spiritualitatea jidovească prin pasaje scripturale, ce arată că Dumnezeul jidovilor este un Dumnezeu fals, este cât se poate

de naivă și contra-productivă. Câtă vreme controversa va fi purtată între creștini și jidani, aceștia de pe urmă nu pot decât să câștige bătălie după bătălie pe planul spiritului. Nu are nici un rost să reproșăm iudeo-semiților că Dumnezeu lor ar fi fals, antropomorf, neputincios, crud, injust, răzbunător și altele asemenea. Rosenberg, de exemplu, susține nu fără dreptate că Biblia este o culegere de povești și de anecdote pe gustul samsarilor de cai și ai negustorilor de lei. Exagerează, desigur. Nu toți samsarii de cai sunt neapărat bigoți, iar negustorii de lei își câștigă existența într-un mod ca oricare altul, nu lipsit de anumite riscuri. Spinoza deja, cu trei sute de ani înaintea lui Rosenberg, observase că mitologia iudeo-semită este esențialmente vulgară, materiaistă. Dacă ar fi să judecăm religiile numai după aceste elemente aleatoare, rămâne de văzut dacă păgânismul nordic, mitologiile ariene sau oricare alte religii vor scăpa cu adevărat basma curată !

Intrucât cei mai virulenți critici ai iudaismului s-au dovedit unii teoreticieni și exegeți germani, amintim infidelitatea lui Odin-Wotan în ce privește înțelegerile cu "giganții" reconstitutori ai Asgardului; sau moralitatea unui Günther, ce se servește de Siegfried pentru a seduce pe Brünhild. Din perspectiva noastră, aceste elemente sunt profund negative. Totuși nu trebuie să uităm nici să minimalizăm faptul că în Vechiul Testament se găsesc o serie de elemente și simboluri cu o reală valoare metafizică și care, deci, sunt universale.

Când anumiți critici și exegeți susțin, de exemplu, că spiritul iudeo-semit s-ar caracteriza prin alternanța senzual-spiritual, amestecul de sfințenie și pornografie, slăbiciunea pentru plăcerile simțurilor și ale cărnii ce se pot însoți, aparent paradoxal, cu căutarea plăcerii prin auto-mutilare până la mortificare, când se bate toba pe opoziția dintre spirit și corp, când este vorba de plăcerea de a domina pe cei slabi și învinși sau de tendința de insinuare în sentimentele altora, când unii pretind că din Orientul iudeo-semit ar proveni toate bolile de care suferă omenirea, că din haosul iudeo-semit ar fi apărut și capitalismul, comunismul și alte isme, plus urbanizarea popoarelor, distrugerea vieții conjugale și de familie, mecanizarea vieții religioase, civilizația sacerdotală momificată, idealul absurd al unui stat teocratic planetar, când antisemiții mai înguști sau mai luminați afirmă toate acestea și altele asemenea ni se servește de fapt un ghiveci care, deși fabricat din ingrediente corecte, juste, naturale și proaspete, totuși nu poate fi consumat. Oricât de adevărate ar fi aceste afirmații, ele nu au prea mare valoare câtă vreme sunt însoțite de tot felul de confuzii, una mai gravă decât cealaltă. Pentru unii din acești exegeți antisemiți, meritul unic al grecilor și romanilor ar consta în realizarea unei înfloritoare civilizații laice naționale. Acest punct de vedere ignoră cu desăvârșire vechea spiritualitate ariană, pe care pretinde că o apără. Alți exegeți acordă protestantismului o valoare superioară vechii spiritualități ariene, ajungându-se practic la o inversare de perspectivă. Victoria profetismului iudaic asupra vechii spiritualități rituale tradiționale iudaice apare acestora ca un "progres", nu ca o degenerescență. Motivul acestei inversiuni este victoria istorică luterană asupra ritualismului catolic și principiului autorității Bisericii. Cât despre acuzația de pe buzele antisemiților și rasiștilor, că un Stat teocratic universal nu poate fi decât jidănesc, adică nociv, deși civilizația iudeo-semită a cultivat și cultivă cu ardoare acest ideal, ea nu este singura în această postură. În faza lor ascendentă, toate marile civilizații tradiționale au nutrit ideea unui Stat teocratic universal, care nu este iudeo-semit în el însuși: îl întâlnim la Carol cel Mare, la Sfântul Imperiu Roman de națiune germană, la Frederic al II-lea cel Mare, la Petru cel Mare, Napoleon și chiar la Dante. Ceea ce este și mai curios este faptul că în cadrul acestei ideologii antisemite Roma ajunge să fie considerată sinonimă Ierusalimului. Roma ar fi nu atât creștină cât jidovită sau, mai exact, iudeo-semitizată deși, în același timp moștenitoare a

imperiului păgân, ce în universalismul său ar fi fost deja mai mult sau mai puțin jidovesc ! Gobineau, primul teoretician modern al rasismului, este în același timp primul care a văzut în Roma imperială o metropolă semită. Așa stând lucrurile, ce poate și ce trebuie considerat anti-iudaic din perspectiva unei astfel de exegeze? Pe urmele lui H. St. Chamberlain, unii nu recunosc ca anti-iudaic decât creștinismul pre-catolic sau evanghelic, care ar fi avut un caracter individualist de vagă credință anti-dogmatică, deși în raport cu fermentul iudaic impur al profetismului, degenerescența profetică a iudaismului. Luther primește și el calificativul innobilant de anti-iudaic, pentru faptul de a se fi ridicat contra "romanității" Romei, pe care o considera satanică, punând însă la mare preț și cinste deosebită Vechiul Testament ! Greu vom găsi în istorie un antisemit mai filosemit decât acest călugăr-des-călugărit Martin Luther ! Alți teoreticieni, Rosenberg, de exemplu, deși au abandonat protestantismul, nu au făcut decât să cadă din Scila în Caribda. Chamberlain propune în final un anti-catolicism de tip laic pur, refuzând complet și definitiv tot ce este supranatural și ritual în creștinism; în ultimă instanță, Chamberlain propune un gen de raționalism, lucru nu lipsit de o anumită savoare în cazul lui, ca unul ce consideră că raționalismul este în bună parte creație jidovească !

Ambiguitatea provine din aceea că religia creștină nu s-a putut niciodată separa pe deplin de cea jidovească. Originea jidovească a creștinismului nu a putut fi ștearsă în cei 2000 de ani de "creștinism", care nu fără motiv este numit de unii iudeo-creștinism. De aceea, mulți dintre sfinții Bisericii creștine au fost, sunt și rămân mai întâi stâlpi de sinagogă ! Așa stând lucrurile, problema sfințeniei și a eroismului trebuie privită din perspectiva celor două culturi, mentalități sau concepții de viață.

Se vorbește despre creștini, semiți, jidani, antisemitism fără să se pună problema raportului dintre realitățile desemnate de aceste noțiuni. Există oare o viziune jidovească despre lume, viață, sfințenie ? Răspunsul la această întrebare nu poate fi decât afirmativ. Există o viziune creștină despre lume, viață, sfințenie? Răspunsul este tot afirmativ. Problema care se pune este cea a raporturilor dintre cele două viziuni sau concepții despre lume, viață, sfințenie. Rezolvarea ei corectă presupune clarificarea prealabilă a raportului intern și specific dintre viziunea jidovească de care vorbim și o viziune sau *weltanschauung* semit, în general, la care *weltanschauungul* jidovesc nu se poate raporta decât ca partea la întreg. Se vorbește despre jidoviți, respectiv jidovire. Ce poate să însemne asta? Înseamnă pur și simplu că există oameni, curente de idei, culturi întregi și popoare care s-au "contaminat" de *weltanschauungul* jidovesc, poate chiar de cel semit. Sfântul Ilie sau Elie, după numele lui adevărat, deși foarte popular în ortodoxia creștină, a fost și rămâne o figură jidovească, oricât s-ar învârti domniile teologi în jurul prea-creștinilor lor arătătoare să facă din el un fel de Zeus, stăpân al fulgerelor și tunetelor !

Dacii aveau o cu totul altă concepție despre sfințenie, una care, în ciuda eforturilor iudaizante ale Bisericii, nu a dispărut încă pe deplin. Cele mai multe dintre cărțile bisericesti consacrate sfințeniei sunt tot atâtea încercări de adaptare a sensului daco-păgân al acesteia la cămașa de forță iudeo-semito-creștină. Un sfânt extrem de popular în catolicism precum François d'Asisi a fost o figură păgână rătăcită prin Biserică, la un pas de a fi acuzat de erezie, într-o epocă în care, pentru mult mai puțin, oamenii piereau în flăcări pe rugurile Inchiziției. Creștinismul românesc nu a dus lipsă de asceți înfrățiți păgânește cu natura, dar contaminați sau îmbăcsiți, în idei și în cuvinte cel puțin, de *weltanschauungul* iudeo-creștin; cazul unora precum arhimandriții Cleopa de la Sihăstria, Ghelasie de la Frăsinei sau al lui Arsenie Boca, ce nu s-a putut fixa decât postum la Prislop (Hațeg). Cercetarea activității și învățaturii unora ca aceștia arată cât este de dificilă pătrunderea în matricea stilistică jidovească. Rămâne

de văzut dacă și în ce măsură este posibilă o astfel de "infecție" stilistică, cu *weltanschauungul* unei astfel de "anti-culturi". Oricât își vor fi siluit ei mințile cu slova jidovească a Thorei, acceptată sub numele de "*Pentateuc*", sfinții creștini cei mai populari nu au putut evada din matricea stilistică a *weltanschauungului* păgân. Altfel spus, masca iehovisto-jidovească nu s-a putut lipi sau integra perfect pe figura, comportamentul și învățătura acestora.

Acceptarea măștii jidovești în chestiune este act de puțință, nu de voință ! Rămâne de văzut în ce condiții, măsură, cât, când, cum ar putea deveni posibilă această deturnare stilistico-matricială ce înseamnă acceptarea unei mutilări, a unei curioase, bizare, rușinoase, regretabile și degradante tăieri cerebrale împrejur ! Oricât de interesantă și de importantă ar fi o astfel de întreprindere în plan teoretic, ea nu este însă mai puțin gravă din perspectivă practică, de unde și reacția aborigenă, niciodată total absentă, față de acest veritabil război ideologic secret al spiritului iudeo-semit contra celui arian, prin intermediul calului troian al creștinismului. Generația de aur a anilor '30, despre care nu fără dreptate auzim multe lucruri bune, ne-a rămas datoră din această perspectivă.

Aspectul social-economic al "problemei jidovești" a reținut atenția întregii drepte românești interbelice, fără să se ajungă la o clarificare a acesteia. Aspectul cultural al acestei probleme nu a preocupat pe nimeni îndeajuns, iar cel metafizico-religios a fost abordat o singură dată, mai mult în glumă și cu sos jidovesc, din păcate: este vorba de romanul lui Mihail Sebastian-Hechter, *După două mii de ani*, și de prefața istorică a lui Nae Ionescu. Multor oameni dornici și capbili să rezolve această problemă le va fi trecut prin gând să o facă, după cum mărturisesc anumite urme. Nimeni însă nu a pus problema din punctul de vedere al culturii românești sau ariene în general, nici măcar Nae Ionescu sau vreunul dintre tinerii înflăcărați ai vremii, întru schimbarea la față a României. Schimbarea la față s-a redus la un simplu gest de exaltare flăcăiandrică. În prefața cărții lui Sebastian-Hechter, Nae Ionescu pune problema din perspectivă strict bisericească, lucru de mirare petru filosoful ce petrecuse ani buni în Germania, unde citise desigur pe Mommsen. Acesta considera că problema jidovească nu se va rezolva nici măcar prin creștinarea tuturor jidanilor din lume ! Nimeni nu-i mai surd însă decât cel ce nu vrea să audă ! Refuzând să examineze această problemă, divinul Nae Ionescu pare atins și el de aceeași obștească tăiere cerebrală împrejur, de care sufereau toți bunii noștri creștini din epocă, în frunte cu Corneliu Codreanu și cei în jurul lui. În ortodoxismul lui jidovit, Nae Ionescu a afirmat în repetate rânduri că un bun român nu poate fi decât un creștin ortodox. Cu alte cuvinte, un rus, bulgar, grec, sârb sau ucrainian, ce nu vorbșete o iotă românește, poate fi mai român decât un țăran din Ardeal, român din moși strămoși, care a ajuns catolic de rit ortodox în împrejurările istorice cunoscute. Lucrurile în sine nu sunt chiar atât de simple, iar Nae Ionescu, ce se lăuda că nu toarnă niciodată apă în vin, pare să confunde în cazul de față nobila licoare cu aghiazma, sau apa de ploaie ! Antiteza afirmației naeionesciene ni se pare mai aproape de adevăr: cu cât cineva este mai bun creștin, cu atât va fi mai tăiat împrejur cerebralicește, mai jidănit. Ștefan cel Mare rămâne probabil ctitorul celor mai multor mănăstiri din întreaga Românie. Creștinismul lui ctitoricesc nu se afirma ca atare decât după câștigarea bătăliei cu dușmanul ce venea să calce Moldova. Care sunt bătăliile câștigate de ctitorii mănăstirilor de azi, ale ușilor de biserică, iertătorilor de păcate și administratorilor aghiasmei ce-și dau acolade masonice la teigheaua Sfântului-Sinod ?

Lucrurile se complică și mai mult dacă avem în vedere că noțiunea de "semit" este mai largă decât cea de "jidan", respectiv "evreu". *Weltanschauungul* jidovesc nu poate fi separat net de cel semit, de tipul de cultură și civilizație ce a existat cândva și există încă în anumite zone din jurul Estului mediteranean, din Turcia până în Aden și Egipt,

apoi, din ce în ce mai diluat, din Libia până la Atlantic. Fără un studiu atent și de ansamblu al *weltanschauungului* semit, unele aspecte esențiale ale *weltanschauungului* jidovesc nu pot fi sesizate în toată complexitatea lor, lucru de care s-au convins toți cei ce s-au consacrat vreodată acestei probleme. Concluzia la care s-a ajuns a fost formulată în preajma sau în toiul ultimului Războiului mondial, în împrejurările cunoscute. Din această cauză, nici măcar numele savanților și cercetătorilor din epoca interbelică, ai acestei probleme, nu sunt cunoscute astăzi. Facultățile de Filosofie, Academii de Științe Sociale și Politice, Sfântul Sinod, Facultățile de Teologie, nimeni din cohortele de intelectuali, ce dau lecții de democrație și antisemitism în sutană bisericească sau pseudo-marxistă nu a consacrat un rând analizei operei unui H. St. Chamberlain, Mitului Secolului XX al lui Rosenberg, scrierilor de critică rasistă ale lui Hans Günther, Clauss, Gentile, Preziosi și alții. Nimic de mirare, în aceste condiții de infantilism doct, că s-a ajuns la legi și ordonanțe guvernamentale de urgență prin care trădătorii semidocti din fruntea țării interzic românilor să citească, să se documenteze, să comunice cum cred de cuviință concluziile muncii lor de cercetare științifică. În Germania anilor '30 s-a vorbit mult de cultura, spiritul și sufletul "levantin" (*der vorderasiatischen Seele*), care pentru Günther, de exemplu, reprezentau ceva apropiat de ceea ce am putea numi înjidanire difuză. Conceptele noastre de jidanire, înjidanire, circonciune cerebrală sau tăiere cerebrală împrejur au avantajul că sunt înțelese de orice preot ce nu l-a trădat decât din greșală și poate numai pe jumătate (deocamdată !) pe un anumit Cristos, în favoarea Vițelului de Aur.

Unii vor spune că circonciunea cerebrală sau jidanirea este un lucru bun ! Dacă nu am intrat de-a dreptul și de la bun început în rândul "poporului ales", măcar așa, parțial, indirect și cu întârziere să ne împărtășim și noi din sfințenia și eminența acestuia, să prindem și noi câteva din holdele nesemănate de ei dar intrate pe țăinile lor, din cetățile construite de alții, pe care dumnezeul lui Israel le promite poporului său clientelar. Să devenim și noi clienții sub contract ai acestui dumnezeu mareț ce lucrează cu eficiență contabilicească ! Și-o face milă, ne va milui și pe noi. Dacă nu, vom intra intra totuși pe sub pielea jidanilor, par să-și zică însutanații și înmiiții noștri laici și ierarhi ce aspiră la înmiliardare. Precum Ulise, a cărui "*Minciună*" rassiniană nu o citesc, mulțumindu-se cu cea a Ieșirii din Egipt sau din peștera lui Polifem, pe sub burta bine-credincioaselor oițe, nu întâmplător cultivate de Biserică ! Altfel atât BOR-ul, cât și RPR-ul, RSR-ul și alte puteri și guverne la pace cu Biserică nu ar avea ce tunde, belii și jupuii în nelipsitele abatoare sinagogice ale istoriei, pe care încă le numim războaie ! Problema este că, cu sau fără dreptate și justificare, spiritualitatea, formele metafizic-religioase și de cultură jidovești sunt refuzate, și nu de ieri de azi, de cei mai mulți dintre creștini ! Oricât ar fi ei de creștini, creștinii de rasă ariană au rămas arieni cam în egală măsură. Ca atare, deși jidăniți sau tăiați cerebralicește împrejur, cu sau fără prea multă judecată, creștinii arieni manifestă o constantă suspiciune și un refuz între categoric și confuz al spiritualității și mentalității jidovești, al *weltanschauungului* ebraico-semit din tote timpurile și locurile. Suspiciunea și refuzul de care vorbim, pe lângă că sunt adesea confuze, vin și cu întârziere. Nici nemții, cu toată pasiunea lor pentru punct ochit-punct lovit, nu au scăpat de această confuzie. Promptitudinea lor remarcabilă din cei 12 ani de apoteoză nu a clarificat întru nimic lucrurile. Promptitudinea e una, claritatea și limpezimea alta.

Practica social-istorică, cum se spunea atât la Universitate cât și la "Ștefan Gheorghiu", arată că majoritatea celor ce se cred antisemiți au o idee foarte vagă și incoerentă despre *weltanschauungul* semito-jidovesc. Pentru a putea spune în ce constă negativitatea acestuia, ar trebui să spunem mai întâi ce este negativ și ce este pozitiv în materie de spirit. Cei mai mulți dintre cei ce se cred antisemiți se limitează

însă la polemică sterilă, la simple afirmații, lăsându-se conduși în toate cele ale vieții, nu numai în ale antisemitismului lor visceral, de un fel de "teologie fotbalistică" sau "microbistică", comportându-se precum suporterii cluburilor sportive: unii țin cu "Dinamo", alții cu "Steaua", "Rapid" sau "Dracu în praznic"! Chiar și atunci când este vorba nu de antisemiți de cafea sau predică duminicală ci de oameni cu fasoane și studii remarcabile la activul lor, uneori plătite cu viața (cazul eroic al lui Julius Streicher), "teologia microbistică" este cât se poate de prezentă. Aceștia argumentează uneori ca și cum ar vorbi despre cluburile sau echipele lor preferate. Moëller van den Bruck este un suporter catolic, Chamberlain și Wolf aparțin clubului protestantismului nordic, Rosenberg și Reventlow sunt incondiționali unui păgânism constant dar cam vaporos iar un Paulescu, Codreanu sau Moța sunt de un creștinism ortodox total, deși diluat în oarecare păgânism zamolxiano-epidemic ! Creștinismul eminescian de inimă era la fel de diluat ca cel al lui Wagner, după cum păgânismul cerebral și epidermic era la fel de puternic la amândoi. Rugăciunea unui Dac și cele două strofe în chestiune din Împărat și proletar atârnă mai greu decât Rugămu-ne îndurărilor. Cei mai mulți dintre criticii și militanții iudeo-semitismului se sprijină pe poziții socio-naționaliste și economice ale unora precum A. C. Cuza, apărate cu dârzenia celui mai deplin și curat patriotism, cazul generației de aur a martirilor creștini în frunte cu Corneliu Codreanu, Ionel Moța și ceilalți sfinți mucenici ai Legiunii Arhanghelului Mihail. Păcat de această risipă de sfințenie și mucenicie demnă de alte vremuri. Neamul românesc, pe care fiecare dintre aceștia în iubea ca pe ochii din cap, ar fi avut nevoie de o risipă de eroism, în genul pilotului Agarici, a Generalului Korne, a căpitanului Ion V Emilian, a lui Tudor, Horia, Ioan-Vodă sau Decebal. În această categorie intră aproape toți teoreticienii și militanții români ai chestiunii, de la Barbu Catargiu la Vasile Conta, Kogălniceanu, Panu, Paulescu, Hâciu, și alții. Cu toată impecabila dreptate pe plan politic, economic și social, slăbiciunea lor este evidentă din perspectivă doctrinar-metafizică. Ea provine din faptul că ideile pe care le apără, reperate pe care se sprijină sunt fenomene istorice posterioare primelor civilizații semite, uneori chiar influențate de acestea, într-o măsură mai mică sau mai mare. După cum a sesizat Paul Everac în *Reacționarul* său deopotrivă de subtil și de îndărătnic în a pune anumite puncte sențiale pe "I", aceștia nu acționează, limitându-se doar la a re-acționa, în raport cu acțiunile altora. Întrebare deranjantă : ce ar fi făcut din viețile lor acești autori, dacă jidanii, cu matrapazlăcurile lor evidente sau închipuite, nu i-ar fi ajutat să-și găsească un drum în viață...? Statistica blănarilor-cojocari din Botoșani sau Suceava, într-o decadă sau alta a secolului al XIX-lea, este grăitoare, extrem de interesantă. Atât ! Ea nu ne spune însă ce este "Bine" și ce este "Rău" în materie de *weltanschauung*, de concepție despre lume și viață la arieni în general și români în special, față de și în competiție cu *weltanschauungul* iudeo-semit ! Pe de altă parte este evident că de îndată ce punem problema astfel, opoziția dintre *weltanschauungul* semit și cel arian condiționează și justifică orice așa numit antisemitism. Critica iudeo-semitismului de pe poziții socio-economice, politice și culturale nu poate depăși nivelul considerațiilor generale ariano-civilizatoare și "pravoslavnic-creștine" (jidovești pe jumătate), limitându-se la simple considerații rasiste, polemice și negativiste de genul "tot ce nu este jidănesc este Bun !", "tot ce vine de la Rapid este Rău !", "Steaua este cea mai echipă", "Creștinismul este cea mai religie!". Adevărata critică a iudeo-semitismului nu este posibilă decât de pe pozițiile concepției generale ariene despre lume și viață. De pe pozițiile *weltanschauungului* nostru arian, este limpede că nu tot ce este "Bun" pentru noi rămâne "Bun" pentru iudeo-semiți, respectiv, nu tot ce este "Rău" pentru ei rămâne "Rău" și pentru noi.

Weltanschauungul arian trebuie definit ca idee pozitivă universală în materie de tip

de divinitate, cult, ritual, sentiment religios, manieră specifică de a privi și considera toate cele, văzutele și nevăzutele! Trebuie arătat precis în ce constă opoziția dintre *weltanschauungul* arian și cel semito-jidovesc. Abia apoi, eventual, putem și nu strică să vorbim și despre modul "necinstit" de comportare a jido-semiților în afaceri de tot felul, despre înmulțirea îngrijorătoare a blănarilor jidovi din Botoșani sau Suceava în raport cu negustorii și meșteșugarii aborigeni. O astfel de punere în problemă va arăta cu precizie că ceea ce este necinstit și "rău" din punctul de vedere arian, poate fi perfect cinstit și chiar meritoriu-obligatoriu din punctul de vedere iudeo-semit ! Juste sau nejuste, ideile criticilor iudaismului și abuzurilor jidovești dintr-un domeniu sau altul, dintr-o epocă sau alta, trebuiesc ridicate de la nivelul economic, materialisto-naturalist, la acela metafizic. În raport cu *weltanschauungul* arian și trăsăturile lui specifice de lumină, bărbăție, fidelitate se va putea stabili opoziția sau antiteza *weltanschauungului* iudeo-semit, cu caracteristicile lui lunare, muierelnice, cu lipsa lui de claritate, cu deontologia lui diferită de a noastră în materie de prietenie, dragoste, afaceri, bine, frumos, adevăr și multe altele.

Protestanții au reproșat catolicismului și ortodoxiei numeroasele elemente judaice prezente în doctrinele respective, fără să procedeze însă la eliminarea acestora din propria lor doctrină. În mod tacit dar și explicit toate confesiunile creștine recunosc "alegerea divină" a lui Israel, pe care nu au contestat-o cu adevărat nici măcar cei mai intransigenți, în materie de anti-iudaism, dintre Părinții Bisericii. De la intransigența anti-iudaică relativă a Bisericii de altă dată s-a ajuns astăzi nu numai la toleranță, dar chiar la supușenie "ecumenică", la "globalisme" și alte "...isme", de neimaginat în urmă cu un secol ! Bine înțeles, după cum am spus, nici protestantismul nu a procedat la eliminarea elementelor semite din creștinismul respectiv. Diversele culte protestante și neo-protestante acuză o mai completă, mai reușită și mai adâncă tăiere cerebrală împrejur, semn neîndoielnic al iudaismului. O mențiune specială, în acest sens, merită cuvioșii Martori ai lui Iehova și Adventiștii de ziua a șaptea. În ce privește catolicismul, fără să o spună totdeauna explicit, acesta continuă să nutrească ideea de dominație universală, afirmându-se astfel ca moștenitor, continuator și aliat vândut vechilor farisei, pentru care Papa urmărește și aspiră la aceeași dominație iudaică din totdeauna, nu oricum ci cu ale lui trei coroane, puse una peste alta, cum l-a văzut Eminescu. În faimoasele *Protocoale ale Înțelepților Sionului* (PIS), regatul sacerdotal universal este însă un ideal jidovesc, nu creștin. Doctrina catolică, ca și aceea care se degajă din controversatul text al PIS asociază și amestecă până la confuzie o serie de idei care, în virtutea principiilor discutate ar fi trebuit să rămână separate și distincte. Nimeni nu contestă degradarea ideii de imperiu universal în vechea Romă, poate chiar până la o adevărată asiaticizare, cum cred unii. Nimeni nu contestă faptul că iudaismul și-a însușit el însuși această idee. Asta însă nu înseamnă că ideea de "imperiu universal" nu are nici o valoare sau însemnătate !

Din punct de vedere "arian", catolicismul este cu atât mai interesant și mai valoros cu cât a reușit să latinizeze mai mult o doctrină inițial impregnată de elemente semito-caldeene, pe care a reușit să le subordoneze mai mult sau mai puțin ideii tradiționale de ierarhie, simbolurilor și instituțiilor ariene, de o cu totul altă deschidere și anvergură, rectificând în spirit romano-latin elementul nociv constitutiv mesianismului iudaic și misticismului vâlcăreț și muierelnic siriatic, specifice creștinismului primitiv. Pe cât de ușoară și de sigură este constatarea elementelor iudaice în cadrul creștinismului catolic ca și în cel ortodox, pe atât de dificilă este contestarea faptului că, în ciuda acestora, creștinismul în ansamblul lui constituie totuși un reper și un punct de plecare în vederea unei reconstrucții ariene universaliste, oricât de dificilă ar părea, deocamdată, această idee.

Cu toate susceptibilitățile istorice ale triunghiului creștin (catolic, ortodox, protestant) în fața ideii universaliste jidovești, aceasta continuă să sape și să ridiculizeze ceea ce încă nu a dispărut din vechea tradiție ariană. Alunecarea sigură și continuă pe panta ecumenismului este cea mai elocventă dovadă în acest sens.

Universalismul jidovesc este însă de fapt un internaționalism, o răsturnare materialistă, sexual-senzuală și financiară, echivalentă cu îmbrăcarea vechiului universalism arian sacru în pielea negustorească vițelului de aur! Antisemitismul protestant al unui H. St. Chamberlain își dezvăluie și își dovedește limitele și direcția secretă filosemită prin polemica sa anti-universalistă și anti-romană, prin confuzia între universalism ca idee supra-națională și internaționalismul iudeo-sionisto-bolșevic devenit între timp globalism sionisto-american contemporan. Sub orice nume s-ar prezenta, servit cu mirodenii specific jidovști, dres *à la russe* sau *à l'américaine*, supra-naționalismul iudaic sau sionismo-americanismul contemporan se dovedesc un ferment activ de cosmopolitism și descompunere națională. Să nu uităm că, după cum observa Mommsen, deja în antichitate, iudaismul a fost un factor de descompunere a structurii naționale a popoarelor cu care a venit în contact. Lucrul este de înțeles dacă avem în vedere că jidanii aveau și au încă un Dumnezeu național al lor și numai al lor, o morală și un sentiment de solidaritate limitat la rasa lor, respectiv un principiu de non-solidaritate cu celelalte popoare și neamuri ale pământului.

De pe pozițiile unui alt naționalism este însă dificil de reproșat jidanilor naționalismul lor jidovesc. Că jidanii și-au construit dumnezeul lor, morala lor, egoismul lor, lucrul este normal și de înțeles. Că aceasta le este reproșat de către aceia care nu fac altă decât să-i imite, cu mai mult sau mai puțină stângăcie de altfel, aceasta se înțelege mai greu. Sloganul sau principiul "*gegen Rom und gegen Judentum*" a condus și deformat multe generații de germani, incapabili să iasă din naționalismul îngust, condiționat aproape exclusiv de comunitatea de sânge. De la aceasta însă până la un element naturalist sau material oarecare nu-i decât un pas, pe care cei ce au militat pentru o *deutsch Volkskirche* nu au ezitat să îl facă. Aceeași eroare comit cei ce legănată iluzia unei biserici naționale grecești, rusești, românești sau sârbești, închipuindu-și că astfel jidanii sunt combătuți cu propria lor armă. Arma în chestiune este mai puternică în mâinile lor decât în ale noastre. Să nu ne lăsăm antrenati în a lupta pe terenul lor, cu armele lor. Să rămânem pe terenul nostru, credincioși armelor noastre. Altfel cădem în spiritul ereziilor mai vechi sau mai noi care s-au clădit pe spiritul de exclusivism, pe monopolul divinității naționale a unui singur și unic popor, cazul cel mai cunoscut fiind exact acela al jidanilor. O astfel de atitudine doctrinal-confuză, hibridă și strâmtă nu va fi numai antisemită sau anti-catolică (Luther, Calvin) ci pur și simplu anti-ariană. În anti-catolicismul lor îngust, unii critici germani au negat total opera celor mai străluciți împărați gibelini de națiune germană, cărora le-au reproșat exact caracterul universalist al doctrinei și al actelor lor de guvernământ, prin care s-au opus vreme îndelungată și cu succes super-rabinilor din Vatican, ce joacă admirabil rolul de urmași ai Sfântului Petrea, de purtători ai cheilor Împărăției cerești!

Analiza argumentelor antisemite în ordine metafizică, religioasă sau spirituală ne procură elementele fără de care înțelegerea diferenței dintre eroismul de tip arian și sfințenia creștină este destul de dificilă. Eugen Dühring, neprietenul lui Engels, considera că problema jidovească va rămâne întregă și nerezolvată chiar și atunci când toți jidanii vor fi abandonat talmudismul în favoarea uneia sau alteia dintre confesiunile creștine. Ideea lui Dühring merită adâncită. Cine vrea să înțeleagă semitismul în sensul lui universal, de atitudine tipică în lumea spirituală, nu are nevoie de nicio referință la rasă, în sensul strict naturalist al acesteia. Atitudinea spirituală tipic jidovească poate fi diagnosticată chiar acolo unde nu există o legătură etnică clară

și directă cu rasele semite în general și cu cea jidovească în special. O cercetare atentă a vieții sfinților creștini arată că mulți dintre aceștia verifică în bună măsură ecuația spirituală, matricea stilistică sau formula de echilibru metafizic jidovească. Sfințenia creștină se afirmă cu deosebire și aproape fără excepție acolo unde ideea divinității ariene eroice, triumfale și virile se estompează și dispare în favoarea unui pathos servil, depersonalizat, de o mistică muierelnică-bocitoarească (ce merge până la datul cu capul de pereții plângerilor) și de un mesianism flăcăiandric, confuz. Sfințenia creștină apare și se dezvoltă mai ales acolo unde spiritul arian slăbește în intensitate și dispare cu totul. Sentimentul păcatului original, înrădăcinat în chiar inima creștinismului, face din aceasta o erezie jidovească. Idei precum acelea de păcat iremediabil, de cerșetorie a iertării prin ploconire și umilire în fața divinității, de auto-umilire până la mutilare fizică și spirituală, de ucidere rituală a altora spre a le fura sângele sunt idei semite, mai exact iudeo-jidovești. Eroismul arian crește pe un cu totul alt teren ! Sfântul creștin și eroul arian nu pot și nu trebuie să fie confundați. Ideea "proletară", din "*Internaționala*" este semito-jidovească în exclusivitate: "Sculați voi oropsiți ai vieții / Voi osândiți la foame, Sus! / Să fiarbă-n inimi răzvrătirea / Să-nceap-al lumii vechi apus / Sfârșiți odată cu trecutul negru / Sculați popor de osândiți / Azi nu sunteți nimic pe lume / Luptați ca totul voi să fiți/, etc. Versurile acestea ar fi putut fi semnate de mulți dintre profetii lui Israel, ca și de unii dintre anahoreții creștini ai pustiei. Nu întâmplător, în a doua jumătate a secolului al XX-lea s-a afirmat o puternică direcție de teologie creștino-marxistă "de eliberare" în întreg Occidentul, mai ales însă în America Latină. După ridicarea teatrală a Cortinei de Fier, prăbușirea hollywoodiană a Zidului Berlinului și reciclarea Sfintei Sinagogi Comuniste cunoscută sub numele de URSS, Biserica romano-catolică face eforturi meritorii pentru a recicla zecile de mii de episcopi și preoți-muncitori, adică marxiști. La fel de meritorii ar putea fi într-o zi eforturile BOR de a se debarasa de episcopii și preoții francmasoni, homosexuali sau pur și simplu buticari sau funcționari ai lui "dumnezeu" !

Aparenta solemnitate a *Internaționalei* comuniste, a imnului Franței (*la Marseillaise*) și a altor cântece sau jurăminte "revoluționare" (De la "*Ça ira*" la "*Priveam din Doftana prin gratii de fier*", "*Zdrobite cătușe în urmă rămân*", "*Te slăvim Românie pământ părintesc*" și toate jurămintele pionierești, utemiste, uteciste cunoscute) nu poate fi contestată. Ea ține însă de regie, de punerea în scenă, adică înscenare, artă în care nu era nevoie de Hollywood pentru a ști că jidanii excelează ! Ideile vehiculate pe o muzică ce încântă urechea și adoarme mintea neexperimentată nu sunt neapărat toate semito-jidovești. Rari sunt însă aceia care îi pot bate pe jidani la acest capitol, probă chiar imnul național al statului Israel, pe melodia unui cunoscut cântec moldovenesc, "*Cucuruz cu frunza-n sus*" ! Astfel de elemente și altele încă pun în lumină spiritul subteran de agitație obscură și neîntreruptă, de furtișag cu cele mai bune intenții "patriotice", de contaminare profundă și epidemică, de revoltă contra oricărei autorități, toate caracteristice și simptomatice *weltanschauungului* jidovesc. Care lider comunist din secolul XX, care revoluționar "francez", "sovietic" sau de altă nație infirmă această sumară caracterizare, la care nu am putut ajunge decât trecând prin ciur și dârmon spiritualitatea semită în general și pe cea jidovească în special. Rezultă desigur că acești "*revoluționari*" ori sunt jidani cu toții, cum au stat lucrurile cel mai adesea, ori sunt doar jidoviți, mai mult sau mai puțin superficial uneori, cum pare să fi fost cazul lui Lucrețiu Pătrășcanu, cel din Clujul anului 1949, sau al lui Ceaușescu. Pentru ambii, efectele secundare ale vaccinului iudaic s-au dovedit fatale !

De cu totul altă direcție decât cea ariană, spiritualitatea semito-jidovească nu a așteptat epoca modernă pentru a se manifesta în istorie. Egiptenii din cea mai îndepărtată vechime, considerau că părintele jidanilor ete Typhon-Seth, miticul șarpe-

inamic al Dumnezeului solar egiptean. Înțelegem astfel de ce Hyeronimus și alți autori gnostici considerau dumnezeul jidanilor drept o creatură "tiphoniană". Ideologiile mai vechi sau mai noi, care ne-au condus la mistica contradictorie a unei omeniri lacrimogene, servile, cerșetorești, colectivistă și anti-elitistă pe de o parte, pe de alta inconștientă, răzbunătoare, setoasă de "sângele impur al dușmanului", cum ne cântă pe ton de crimă rituală Marseieza, provin, fără excepție din fermentul semit al subversiunii și descompunerii, prezent în toate curente și doctrine economice, politice, literare, filosofice, religioase de după așa numita "Renaștere". Acest ferment de descompunere spirituală a arienilor, respectiv de recompunere monstruoasă, echivalează cu un fel de pocire. Ca cea din *Jocul Ielelor*, a lui Camil Petrescu. Limitându-se la literatură de dragul literaturii, acesta nu caută un exemplu concret de Joc al Ielelor, nu ne spune de către cine, cum, în ce fel se face pocirea în lumea reală, în istorie! Ideea însă de "circonciziune cerebrală", de "tăiere cerebrală împrejur" spune ceva mai mult, poate chiar totul. Ea ne arată că atitudinea anti-iudaică nu se poate limita la jumătăți de măsură, nu se poate sprijini pe idei compromise de chiar răul pe care vor să-l combată. Atitudinea anti-iudaică consecventă nu poate fi decât radical-eroică. Cu toate eforturile personale remarcabile pe care le presupune, sfințenia creștină face din cel ce apucă pe acest drum prada ideală pentru plasa jidovească ce a împăienjenit lumea întreagă. O doctrină consecvent anti-iudaică nu poate fi decât aceea bazată pe valorile cu adevărat ariene, eroice, ea nu se poate sprijini în nici un caz pe idei vagi și unilaterale, impregnate de un materialism biologic mai mult sau mai puțin evident, cazul diverselor naționalisme și rasisme materialiste. În secolul XXI, naționalismul nu poate fi decât terenul sau școala unde se formează și de unde se recrutează elita celor capabili să înțeleagă că oricâte bătălii vom mai avea încă de pierdut, pe ultima totuși o vom câștiga. Pentru aceasta, încă de pe acum trebuie să facem anumite lucruri concrete, nu rugăciuni. Această ultimă bătălie, pe care o vom câștiga, ar putea avea loc într-un secol sau în trei secole. Când se va întâmpla asta, când și în ce fel anume va avea loc această bătălie, nimeni nu o poate spune cu precizie. Cei interesați însă trebuie să fie gata în orice clipă. Viața lor trebuie să se desfășoare astfel încât toate clipele din care aceasta se compune și toate ipostazele pe care aceasta le traversează să verifice *weltanschauungul* arian. Ideile sau valorile unei astfel de poziții ontologice, ale unei astfel de ecuații sau formule cosmice de echilibru metafizic nu pot fi altele decât acelea ale spiritualității solar-ariene din totdeauna, ale clarității și distincției desăvârșite, ale forței conștiente și capabile să se domine pe ea însăși, înainte de a domina pe alții, ale unui nou avânt către absolutul singularității personajelor shakesperiene, de exemplu. Dintre aceste idei sau valori nu poate lipsi aceea a unei personalități umane și mai desăvârșită încă decât ceea ce a înregistrat până acum istoria, în cele mai reușite exemplare umane ce au sfințit vreodată pământul sub pasul și prin gestul lor eroic-întemeietor.

Dintre aceste idei sau valori nu pot lipsi ierarhia, universalitatea, certitudinea unei rase noi, de oameni sănătoși, în plină ofensivă vitală, către care ne vom îndrepta cu un nou și impetuos avânt, poate nu chiar cu moartea pre moarte călcând, cum spune popularul cântec al Invierii iudeo-creștine, ci de la o viață mai mult sau mai puțin obișnuită sau banală la una exemplară, perfectă, care nu poate fi decât cea a unui EROU! Un astfel de om va putea depăși orice caricatură umană actuală, supusă fidelă Vițelului de Aur și viitoare purtătoare de dispozitive electronice, inclusiv pe aceea care, mai brează decât celelate, se confundă cu Vițelul precum aheii pe vremuri cu Calul lui Ulise! Fără o referință expresă, cinstită, înțeleaptă și totală, mereu actualizată pe antiteza ideală BINE-RĂU, ARIAN-SEMIT nu vom putea găsi reperul fără de care nimeni nu știe niciodată unde se află, cine este, de unde vine, unde merge,

unde trebuie să ajungă ! Semitismul în general și forma lui jidovească în special încarnează pentru noi acea formă "inferioară" pe care orice civilizație demnă de acest nume o combate la începuturile sale regale, când se realizează ca ordine cosmică ce învinge haosul ! La începuturile ei, cultura și civilizația jidovească s-a făurit ea însăși în focul unei astfel de lupte. Dincolo de problema veritabilei origini preistorice a spiritualității solare ariene comune mai multor civilizații indo-europene, Europa de la Nistru sau Urali la Atlantic furnizează destule elemente pentru a justifica posibilitatea unui "antisemitism" cinstit și radical, fără nici un fel de complex sau prejudecăți de clan, prin intermediul căruia și în numele celor mai de seamă și glorioase tradiții ale trecutului nostru pot și trebuie să fie combătute valorile nocive pentru noi ale iudaismului. Gloria și nostalgia trecutului, necesitatea asigurării unui mai bun viitor spiritual justifică pe deplin o astfel de atitudine.

II. Problema jidovească din perspectivă economică

Forța germinativă a unei semințe se manifestă pe deplin după ce aceasta s-a decompus și elementele ei s-au amestecat cu pământul. Tot așa, iudaismul și-a manifestat pe deplin puterea destructivă și morala subversivă după ce "poporul ales" a dat faliment din punct de vedere politic și s-a împrăștiat în lungul și latul pământului.

Jidanii nu au renunțat niciodată la pretențiile lor mesianice și hegemonice, la pofta de dominație universală exprimată în cunoscutele formule biblice: "Toate bogățiile pământului vor fi ale tale !", "Toate popoarele lumii te vor servi !", "Vei extermina toate popoarele pe care Dumnezeu îți le va da pe mână !"

Acest instinct tenace a fost ascuns cu multă grijă și artă disimulatorie, a îmbrăcat forme din cele mai subtile, oculte, subterane. Din momentul în care nu s-au mai putut impune prin luptă rasială directă, deschisă, pe față, fără să renunțe la pretențiile lor absurde de "popor ales" spre a se bucura fără muncă nici merit de munca altora, jidanii au brevetat o întregă recuzită de metode și mijloace, adaptate oricărei situații, pentru a trăda și înșela orice alt popor, ba chiar și pe Dumnezeu !

Pentru a-și atinge țelul cu maximum de eficacitate, jidanii au ales două căi sau instrumente: banul și inteligența. Nu prin bărbăție, curaj, dârzenie și îndrăzneală își vor atinge ei țelul, ci prin puterea banului, pe de o parte, prin uneltire și subtilă manipulare sau înșelăciune, pe de alta. Instrumentul manipulării și înșelăciunii popoarelor merită să fie examinat de aproape. El constă în provocarea și dirijarea dezagregării spirituale și morale a celorlalte neamuri, în lansarea și încurajarea pe toate căile a ideilor, miturilor și superstițiilor de orice fel care ar putea conduce la ruperea unității de gândire și acțiune a popoarelor vizate, la revolta deschisă a acestora contra guvernelor respective, la compromiterea valorilor și instituțiilor, a tot ce le-ar putea sta în cale, pe plan material sau spiritual, în tentativa lor secretă de a cuceri lumea întregă. Istoria politică și culturală a ultimelor secole, "Renașterea", "revoluțiile" din Anglia, Franța Rusia, toate soldate cu asasinarea monarhilor respectivi și a familiilor lor, cele două războaie mondiale și schimbările antrenate de acestea, toate au fost pregătite și favorizate pe căi oculte de jidănimie, toate au condus la ascensiunea progresivă a acestora la rangul de stăpâni absoluți ai Occidentului, în perspectivă ai întregii lumi. Acesta este rezumatul tezelor

fundamentale ale anti-iudaismului. Domeniul cultural-științific și cel socio-economic pun în lumină cu prisosință cele două mijloace favorite ale subversiunii jidovești: inteligența și banul !

Pentru a înțelege în ce constă antiteza valorilor ariene pe plan spiritual-religios și general metafizic, am luat în considerație nu numai iudaismul ci întreg semitismul în general, fără a pierde din vedere influențele diverselor rase și culturi pre-ariene, din răsăritul mediteranean, asupra poporului jidovesc. De data aceasta se pune problema identificării obiectivelor strict jidovești pe planul cultural-științific sau inteligent, al acțiunii lor subversive. Nu este prea inteligent nici eficace să arătăm cu degetul pe fiecare jidan în parte, de îndată ce descoperim vreunul care a reușit să se infiltreze în dispozitivul instituțiilor noastre politice, universitar-academice, religioase, medicale, militare, religioase și altele. Nu este suficient să spunem că cutare este jidan, pentru că înainte îl chema Șloimi iar acum îl cheamă Oișteanu. În realitate este vorba de un ansamblu vast de fenomene politice, universitar-academice, școlare, universitar-academice, religioase, medicale pe care nu le putem imputa exclusiv acțiunii pernicioase a jidanilor, nici măcar admitând existența anumitor factori ocuți, a unor organizații jidovești sau jidănite mai mult sau mai puțin secrete, cum este francmasoneria. Jidanul constituie adesea punctul cel mai vizibil pentru ochiul ce refuză să vadă structurile generale proprii societății moderne, pe care jidanii s-au priceput să ni le insinueze și de care nu ne putem despărți tocmai ușor nici măcar atunci când, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă, am reușit să ne debarasăm de jidani ca atare. Multe din structurile lumii moderne provin din cele ale lumii vechi. Grație inteligenței, perseverenței și corupției prin bani sau alte mijloace, jidanii au reușit aproape să deturneze instituțiile noastre și să le grefeze pe ale lor, să ne deturneze chiar limbajul de toate zilele, să introducă picătura lor de venin în noțiunile de bază ale oricărei înțelegeri și concordii sociale. Ideea de "luptă de clasă" este o astfel de picătură de venin. O alta este noțiunea de "antisemitism": cel ce este acuzat de "antisemitism" nu mai are nici un drept, nici măcar acela de a respira liber, de a privi și considera cum crede de cuviință stelele de pe cer și lumea din jur ! După ultimul război mondial, pretutindeni în lume au fost promulgate o mulțime de legi filosemite. Dacă lucrurile vor continua în aceeași alură, vom ajunge la legi prin care vom fi obligați nu numai să îi iubim, dar chiar și să îi adorăm, de parcă ar fi vorba de dumnezei coborâți printre pigmei ! Scopul ultim al propagandei holocaustice este desigur acela de a substitui ideea de "popor ales" celei de Dumnezeu. Iată unde poate ajunge o societate ce a avut, la un moment dat, slăbiciunea și nefericirea de a accepta ca fostul ei șef, respectat și chiar iubit în popor, să fie învinuit și ponegrit, la modul jidovesc, de trădare, antisemitism și altele asemenea. Procesul mareșalului-erou Ion Antonescu, repetă la indigou pe cel al lui Ludovic al XVI-lea, al lui Carol I Stuart, al mareșalului Göring și al altor capete încoronate sau comandanți de armate.

Posedând și exercitând în folosul lor întreaga putere în stat, ca urmare a trădării de la 23 August 1944, jidanii și-au bătut joc de și au deturnat instituții fundamentale precum Justiția, Școala, Universitatea, Armata și altele. De atunci, Justiția, Școala, Universitatea, Armata și altele nu mai sunt cea ce au fost ci un fel de bordel. Bordel nou peste bordel nou, toate cu aceleași bătrâne și cătrânite curve bătrâne: jidanii ! Rezultatul : se întârzie reconsiderarea războiului nostru just contra Uniunii Sovietice și a aliaților acesteia, se întârzie reabilitarea uneia dintre cele mai remarcabile personalități române din toate timpurile, prelungindu-se din generație în generație confuzia și otrava intelectuală în jurul unor noțiuni ca cele de "fascism", "legionari", "legionarism" și altele, creindu-se premisele necesare pentru a se realiza ulterior

"circonciziunea cerebrală" a întregului popor. Iată otrava sau veninul de care vorbim ! In urmă cu 60 de ani, pe vremea când întreaga suflare românească trăise Războiul antisovietic și știa bine ce este și ce nu este adevărat în legătură cu acesta, jidanii s-au ferit să lanseze minciunile nemaiauzite și pretențiile exorbitante pe care astăzi au tupeul să le strige în gura mare, chiar în presa "noastră" (care, de fapt, nu mai este a noastră, căci tot ei au cumpărat-o. Câți ziariști pot afirma că sunt liberi să scrie? Să fi, serioși !), prin gura oamenilor "noștri" politici care nici ei nu mai sunt ai noștri. Toți sau aproape toți oamenii politici actuali se distanțează de Mareșalul Ion Antonescu, nu cumva să fie acuzți de simpatie pentru opera acestuia. Fostul primar al Clujului, care a avut curajul să-și afirme prețuirea pentru eroul național Ion Antonescu, nu va putea ajunge niciodată șeful guvernului sau al statului. Pentru astfel de funcții, pentru orice funcție de decizie, candidații sunt formați, potcoviți, îndoctrinați și verificați pe criterii jidovești, adică tăiați împrejur la creier de către jidani. Că verificarea, ajustarea potcoavelor și ascuțirea sculelor de tăiere împrejur se face la Moscova, Paris sau Washington, asta nu schimbă cu nimic datele problemei.

Rezultatul : s-a ajuns la minciuna "holocaustului" !, cu care copii ne sunt otrăviți și îndoctrinați în școli, așa cum noi, la vremea noastră, am fost otrăviți și îndoctrinați cu minciuna iudeo-comunistă, tot jidovească, se știe prea bine. Astfel a fost deviată și deturnată instituția fundamentală a școlii, s-au creat condițiile pentru a-i face pe copii noștri să gândească în sensul interselor jidovești, s-a semănat confuzie, s-a destabilizat viața politică, socială, culturală, națională a unui întreg popor. Aceasta este tăierea cerebrală împrejur, pentru care acuzăm public cercurile oculte jidovești. Nu acuzăm întreg poporul jidănesc, deși acesta profită materialmente de situația creată, care nu se va putea prelungi la infinit ! Pentru a înțelege cum se cuvine lucrurile, trebuie să ținem cont că "procesul" mareșalului Antonescu nu a constituit decât un element în cadrul unui dispozitiv mai vast și de durată. Alte elemente în cadrul aceluiaș dispozitiv au fost ocupația iudeo-bolșevică a Europei de Est, teroarea talmudică exercitată cu ajutorul soldaților îndobitociți ai Armatei Roșii, teroarea ideologică prin presă, radio, școală și alte instituții, toate deviate de la sensul și rostul lor firesc, toate puse în slujba dușmanului care, chipurile, nu avea alta mai bună de făcut decât să se ocupe de educația și de fericirea noastră !

Cum ar fi putut spiritul jidănesc să acționeze altfel decât așa cum am arătat ? Cum altfel ar fi putut el deturna și paraliza capacitatea de înțelegere și de reacție a țării, a întregului popor. In cadrul acestei întreprinderi talmudice, devierea și deturnarea definitivă a Bisericii de la firavele-i velități naționale nu au constituit elementul cel mai semnificativ. Zecile de mii de preoți au fost persecutați, torturați, închiși sau asasinați – asta a fost soarta întregului popor. Cei mai mulți însă au fost "cumpărați", s-au lăsat tăiați împrejur. In munți au luptat și murit țărani, muncitori, învățători și profesori, militari și chiar amirali. Nu s-a găsit un preot să-și ia crucea și să moară în munți, pentru Cristos, pentru adevăr și dreptate, pentru Neamul Românesc. Au preferat arpacașul și reeducarea de la Aiud și Gherla, au sfârșit prin a transforma Biserica, prin a o face să accepte, de la Vlădică până la opincă, cele ce îi vor fi dictate de ierarhii trădători și jidoviți din fruntea eim încă de pe vremea "prea-fericitului" Amant al Doamnei Nasta ! Cercetătorii problemei jidovești s-au oprit mai ales la trei din caracteristicile generale ale spiritului iudaic, prin care acesta a reușit să contamineze și să submineze popoarele cu care a venit în contact. Este vorba de nomadismul, raționalismul și de materialismul jidovesc.

Grație spiritului lor de nomazi dispersați în toate vânturile, lipsiți de atașamentul pe viață și pe moarte la un pământ pe care să-l iubească și să-l fertilizeze cu brațele lor proprii, jidanii au introdus virusul dizolvant al denaționalizării în sânul popoarelor cu care au venit în contact, începând cu romanii. Fără să fie primul, nici singurul popor nomad, jidanii s-au dovedit a fi agentul cel mai denaționalizant din istorie. Popoarele care au comis eroarea de a le acorda ospitalitate au simțit-o repede, pe pielea lor ! Intre nomadismul poporului invadator și denaționalizarea poporului invadat putem pune în lumină o serie de fenomene și acțiuni specifice, sub semnul încercării de internaționalizare a *weltanschauungului* celor ce, fără să o perceapă o bucată de vreme, alunecă pe calea denaționalizării. În ce constă această denaționalizare? Este vorba de o continuă acțiune de eroziune a ceea ce este specific poporului gazdă, a ceea ce îl diferențiază pe acesta de alții, a tradițiilor lui, dacă se poate chiar a sângelui, a sămânței lui, a capacității sale de reproducere, a gutului pentru frumos, a credinței în Bine și în Dumnezeu, a vocației pentru adevăr. În ultimele câteva secole, cu diferențe specifice de la o țară la alta, această acțiune de eroziune continuă, absconsă și subtilă a servit de detonator al unor răsturnări spectaculoase și incredibile. Ideologia democrato-masonică sau "iluministă" a secolului al XVIII-lea a condus la Revoluția franceză de la 1789. Decembrismul, liberalismul, nihilismul, socialismul, marxismul, miturile sociale umanitaristo-internaționaliste și alte elemente dizolvante jidovești au constituit cadrul ideologic în care, pe fondul crizei provocate de Primul Război Mondial, s-au produs cele două revoluții jidovești din Rusia anulului 1917.

La toate acestea, scepticii și fataliștii de profesie răspund că jidanii nici măcar nu formează o rasă, că ei ar fi un "popor" compus dintr-un haotic amestec etnic, lipsit de sensibilitate și gustul valorilor superioare, condiționate chipurile de "puritatea sanguină" la care ei nu au putut ajunge. În aceeași ordine de idei, Hitler afirmă în *Mein Kampf* că ceea ce unește pe jidani este nu atât conștiința lor națională și socială cât interesul comun de a-i jefui pe ne-jidani; lăsați în zeama lor, spune Hitler, jidanii sunt nevoiți să se fure și să se păcălească între ei. După cum observa deja Mommsen, jidanii manifestă o totală indiferență în raport cu statul: pe cât sunt de reticenți a renunța la caracteristicile lor naționale, pe atât sunt de dispuși a le deghiza sub haina oricărei naționalități. Deja în antichitate, perioadă pe care o avea în vedere Mommsen, iudaismul s-a afirmat ca ferment activ de cosmopolitism și descompunere națională. Arătare insesizabilă, fugitivă, apatrid în orice patrie, jidanul încarnează principiul anti-rasei, al anti-națiunii, anti-civilizației și anti-culturii, în raport nu cu o civilizație sau cultură precisă, ci cu orice civilizație sau cultură pe baze naționale, pe armonia și echilibrul într-o binele general, pe gustul frumosului și pasiunea adevărului.

După nomadism, un al doilea factor sau element specific de descompunere jidovească este raționalismul. Raționalismul pare să provină dintr-o religie în cadrul căreia relația Om-Dumnezeu este concepută contractual și bazată pe interesul reciproc al părților de a limita pierderile și a mări la maximum câștigul. Istoria ne arată că raționalismul jidovesc s-a dezvoltat într-o direcție depersonalizantă, mecanică, dizolvantă din punctul de vedere al diferențierii calitative și rasiale. Nimic de mirare că acest raționalism a condus la iluminismul sectei masonice a lui Spartacus Weishaupt din Bavaria, ce a jucat un rol decisiv în pregătirea, desfășurarea și succesul "Revoluției franceze", anticipând cu mai mulți ani, de exemplu, executarea în efigie și în mijlocul lojei a regelui Ludovic al XVI-lea. Același raționalism a condus la diversele internaționalisme ale secolului al XX-lea, inclusiv globalismul raționalist sionisto-american din zilele noastre. Specificitatea modelului raționalist jidovesc constă în ideea că totul poate fi evaluat în bani, cântărit și definit cu ajutorul rațiunii

noastre de toate zilele și contabilicești sau paradisiace, cu un termen de-al lui Blaga. De la acest raționalism calculator, socotitor, cu echer și cu mistrie s-a ajuns treptat la concepții politice, juridice, social-economice și religioase conforme chipurile cu natura lucrurilor și cu rațiunea cea mai oablă, valabile pentru toți oamenii, în orice țară și în orice epocă, concepții clădite pe ruinele și articulațiile rasiale, etnice, naționale tradiționale ale diverselor țări și popoare. Exemplul cel mai concludent este idolatria naturală raționalist-enciclopedică sau ideologia universalistă masonică fondată pe simbolismul jidănesc al templului lui Solomon, Marele Maestru al tuturor francmasonilor.

Al treilea element sau factor specific al descompunerii putride analizată elogios de Cioran în al său *Tratat de descompunere* este materialismul. Acesta comportă două aspecte principale: pe de o parte mammonismul și pragmatismul, pe de alta tot ceea ce în cadrul culturii, artei, literaturii, științei sau religiei concură la deprecierea, ridiculizarea și batjocorirea a ceea ce reprezintă în mod normal o valoare ideală pentru noi ca arieni. Jidanul posedă arta de a propulsa la rangul de unică sau de supremă realitate ceea ce este inferior, sensual, animal și lubric în condiția umană. El murdărește, clatinăm insultă și prăbușește ceea ce reprezintă o valoare și o certitudine sigură pentru arian, el este maestru în instilarea sentimentului de angoasă și disperare spirituală ce conduce la abandonarea oricărei rezistențe. La aceasta se reduce tactica ocultă jidovească și secretul succesului lor. Incapacitatea noastră de a le înțelege jocul, de a opune ofensivei lor dizolvante valorile noastre fondatoare, specific ariene, solare, luminoase, generoase ar trebui să ne dea de gândit.

Mammonismul constă în divinizarea banului, a bogăției materiale, în transformarea sacrului în profan, a templului, sinagogii sau bisericii într-o bancă, crâșmă sau bordel lucrativ. Un ierarh specialist în marketing, "știință" prin excelență jidovească, precum actualul patron al BOR, este mai curând un rabin în sutană ecumenică, nu ierarh creștin. Grijă lui nu este "păstorirea" turmei, în sensul împlinirii (precum în cer așa și pe pământ) a fiecărui credincios în parte, a tuturor la un loc. Dimpotrivă. Totul se petrece ca și cum grija principală a acestor ierarhi creștini rabinizați și masonizați ar fi abrutizarea credincioșilor, transformarea lor într-o turmă, precum bovinizații ce se țin după raclele Sfintei Paraschiva, de exemplu, precum copiii după urs... Dumnezeu tău, spune *Tora* jidovească, vrea să fi bogat ! Vei împrumuta cu bani tote neamurile pământului, dar tu nu te vei îndatora niciodată. Pretutindeni în istorie întâlnim această caracteristică jidovească. De peste 2000 de ani, nu a existat război, răsccoală, rebeliune sau revoluție care să nu fie finanțată discret de jidani, care să nu aibă în spatele ei o bună duzină de specialiști în finanțe, în fiecare din taberele respective. Așa se face că jidanul Soros, din zilele noastre, a fost unul din artizanii prăbușirii financiare a comunismului, în vreme ce Iacob Schiff, Armand Hammer și alții, de același neam, au fost financiarii din spatele revoluției bolșevice. Lucruri asemănătoare putem spune despre Rokfeler, Rotschild, Wartburg, Morgan și alți mammoniști, dintre care nici unul nu este chinez, toți belgieni adevărați, ca în bancul cu valonii și flamanzii, pe care învățătorul a vrut să-i separe: valonii în stânga, flamanzii în dreapta... Itic însă, precoce încă din clasa întâi, a pus problema fundamentală: "Da noi, belgienii adevărați, unde ne ducem ?". Banul, arta jidovească de a-l stimula pe creștin să cheltuiască peste măsură, pentru lucruri inutile și dăunătoare este cauza principală a materialismului modern, a dispariției țărânimii, meșteșugarilor, a clasei de mijloc, a prăbușirii puternicelor imperii de altă dată, a dictaturii financiare din zilele noastre, a economiei apatrido-globalizante și a prăbușirii tehnologice către care se îndreaptă lumea contemporană. Fără excepție aproape, în dosul glorificării spiritului capitalist,

în ideea însăși de preot-ierarh întreprinzător și om de afaceri, în ideologia umanitară și pacifistă a materialismului practic distingem ceva tipic jidănesc, pe care îl numim mammonism. Pe bună dreptate auzim uneori că Statele Unite sunt structurate la modul exclusiv jidovesc, că spiritul american nu este nimic altceva decât talmudism rafinat dres cu frișcă și cireașă clonată peste, că toboșarii și propagatorii așa numitului spirit modern sunt în general jidani, că relațiile nemărturisite dintre anglo-americani și francmasonerie, sub baghetă dirijorală jidovească, reprezintă cheia de boltă a istoriei Occidentului de după Oliver Cromwell. Să nu-l uităm pe Marx, după care istoria întreagă se reduce la o problemă de bani și de determinism economic, orice ideal și orice spiritualitate fiind astfel o structură lipsită de orice conținut. Având în vedere că Rusia țaristă a trecut cu atâta ușurință de la Evanghelia creștină la ideologia sovietică, încarnată de câteva sute de mii de jidani, în frunte cu Lenin, este greu de spus că Marx s-a înșelat în totalitate. Manifestările cele mai diverse ale spiritului jidănesc în cadrul culturii moderne se caracterizează printr-o mereu aceeași degradare materialistă, o reducere de la superior la inferior și revolta victorioasă finală a acestuia contra primului. Cercetătorul atent descoperă cu oarecare surprindere că întreprinderile cultural-scriitoricești, plastice sau muzicale ce ignoră sau chiar batjocoresc valori ca pudoarea, puritatea, munca cinstită, seriozitatea sunt pretutindeni și aproape fără excepție operă jidovească. Nume precum Heine, Börne, Nordau, Freud, Bergson, Lombroso, Reinach, Durkheim sau Zamenhof sunt elocvente în acest sens. Mai puțin cunoscut, ultimul are meritul de a fi inventat "limba internațională" *esperanto*, tentativă jidovească de nivelare lingvistică a popoarelor lumii. Interacțiunea ce există între limbaj și gândire arată limpede obiectivul urmărit de Zamenhof. De ce n-o fi încercat, acest Zamenhof, mai întâi pe animale, metoda lui esperanistă? Nu cumva, după 2000 de ani de dresaj iudeo-creștin, am ajuns mai cooperanți decât stimații boi și cuvioasele oițe ce behăiesc totuși în drum spre abator?

La jumătatea secolului al XIX-lea Richard Wagner denunța pericolul jidănesc în muzică. După un secol și jumătate de la avertismentul wagnerian, putem face un bilanț provizoriu: de la stilul siropos și ironic al operei comice lansată de jidani precum Offenbach sau Sullivan, s-a trecut la muzica atonală a lui Schoenberg, apoi la cea ritmică și orgiacă a lui Stravinsky, pentru a se ajunge la muzica sincopată a negrilor americani ce a introdus elementul disolvant și barbar ce a condus, între altele, la manele. Să fie o întâmplare că principalii compozitori și muzicieni de *jazz* și *rock* sunt membrii ai aceluiaș trib abrahamic? Eu nu cred nici în Iehova, da în întâmplări! Cine sunt autorii care au făcut din *senzație*, din *libido* și complicațiile acestora factorul predominant al literaturii, teatrului și al filmelor? Cine sunt cei care propagă ura față de orice tradiție, morbiditatea și instinctele bestiale prin intermediul televiziunii ce pătrunde pretutindeni? Focul acestor întreprinderi subversive este concentrat pe certitudinile morale tradiționale, a căror dispariție semnifică victoria spiritului iudaic contra celui arian. Aceeași tendință dizolvantă este prezentă în domenii din cele mai diverse, aparent neașteptate, precum sportul sau medicina. Cine poate contesta devierea vulgar-materialistă a acestora într-un sens morbid cu valoare de amprentă? Poate oare cineva să susțină că această amprentă stilistică nu este iudaică? Cum se face că medicina și farmacia s-au specializat pe sex, că industria medicalo-farmaceutică sexistă este mai rentabilă decât sufocanta și standardizanta "artă" cinematografică de la Hollywood? De un secol și mai bine, cultura și civilizația mondială au fost încorsetate într-o cămașă de forță jidovească, de neimaginat pentru generațiile anterioare.

Problema care se pune este de a determina măsura în care putem considera că jidanul este factorul determinant, cauza necesară și suficientă pentru explicarea răsturnărilor valorice arătate. S-ar putea, de exemplu, ca el să nu reprezinte decât una din forțele ce acționează într-un buchet mai larg, pentru realizarea unui obiectiv dificil de precizat deocamdată, dar care depășește perspectiva simplelor raporturi rasiale, economico-financiare, culturale, umane. Fenomenul internaționalist din epoca COMINTERN-COMINFORM depășește ceea ce prin întindere și influență am fi putut pune, în mod credibil, pe seama jidanilor. Nomazi încă de la începuturile lor, aceștia s-au dispersat într-atât și s-au plasat peste tot unii pe alții în astfel de poziții, că au devenit un adevărat Stat internațional înfipt în centrele vitale ale tuturor statelor lumii, bandă fără Dumnezeu nici țară, vorba generalului Rădescu, structură ce militează de acum deschis și pe față pentru realizarea unei societăți "globale" mondiale. Dacă ar fi să rămânem pe terenul strict etnic al rasismului clasic tip Gobineau-Chamberlain, societatea globală către care suntem mânați, ochi legați și încătușați, ar trebui pusă pe seama amestecului de rase și a "haosului etnic" rezultat ce face imposibilă acțiunea istorică a forțelor spirituale superioare formative. Fără să negăm existența factorului jidovesc, importanța decisivă a acțiunii lui și a forțelor subordonate în senul realizării practice a "societății globale", care va fi și poate chiar este o monarhie planetară jidovească neproclamată încă oficial, să nu confundăm universalul cu internaționalul. O astfel de confuzie ne-ar putea face să considerăm ca jidănesc și nociv nu numai ceea ce este internațional ci și ceea ce este universal, adică ceea ce constituie un principiu superior simplelor particularisme naționaliste sau rasiste. Este însă clar : pe terenul politic, pe acela al finanțelor și economiei mondiale, pe plan cultural general, în literatură, știință, presă, televiziune, samsariat sportiv și chiar religie, cei mai mulți și mai influenți reprezentanți ai tendinței internaționalisto-globaliste sunt jidani. Neîncrederea generală a cetățenilor tuturor statelor în oamenii politici, "aleși" de ei înșiși, este justificată. Este însă puțin probabil ca, în viitorul apropiat, această neîncredere de principiu să evolueze în sensul practic al unei atitudini anti-iudaice deschise și eficiente. Pe terenul ideilor însă nu trebuie pierdut din vedere că internaționalismul și globalismul sunt efecte pe cât de inevitabile pe atât de nocive ale structurilor economice proprii lumii contemporane, că ele nu pot fi considerate pur și simplu din perspectiva influenței globale și oculte jidovești, deși această influență există și este decisivă. Refuzul și chiar sabotarea globalismului este încă de domeniul posibilului și la îndemâna multora, cel puțin într-o societate ca a noastră, în care aproximativ jumătate din populație are posibilitatea încropirii unei mici economii mai mult sau mai puțin autarhice. Despre acestea ne vom ocupa cândva, cu voia Celui de Sus. Coponentele medicală, socială, nutriționistă și altele trebuiesc studiate îndeaproape. Aspectul cel mai grav și imediat al problemei constă în lipsa unei elite morale și intelectuale capabile să își asume difuzarea în rândul maselor a "științei" fără de care nu vom putea supraviețui nici ca stat, nici ca popor creștin sau necreștin, nici ca grupuri mai mici sau mai mari ofensivei globalizante în marș. Preoțimea ar putea ba chiar ar trebui, teoretic, să joace acest rol. Cei mai mulți dintre preoți habar nu au pe ce lume trăiesc, ei sunt rezultatul contraselecției pe care Biserica, de voie, de nevoie, o suportă de peste două, poate chiar trei generații. Pe preoți nu se poate conta întru nimic pe lumea asta, ei nu știu decât "Doamne miluiește", administrarea cu busuiocul a Sfântului Duh, a locurilor de veci din unele cimitire și, mai ales, din Rai !

Să revenim însă la considerațiile noastre general culturale. Raționismul, calculul la rece pot fi ele considerate fenomene strict jidovești ? Răspunsul afirmativ la această întrebare ne-ar obliga să considerăm jidovești o multitudine de schimbări anti-

tradiționale, mai rapide sau mai domoale, care au avut loc nu numai în epoca modernă dar chiar și în antichitate. De la caz la caz, aceste schimbări au îmbrăcat haina criticistă, anti-religioasă, sceptico-scientistă sau social revoluționară. Nu se poate însă pretinde că ele au fost provocate toate de către jidani, deși probabil toate au fost susținute și încurajate financiar de către aceștia. Socrate, hoplitul de la Potideea, cu toată maniera lui maieutico-raționalistă de a pune problemele și a vedea lucrurile, cu toate că Rosenberg îl numește "social-democratul antichității", nu a fost jidan ! Revolta sau răscoala lui Spartacus ar putut fi însă finanțată de jidani, care aveau interesul să slăbească statul roman și posedau cele necesare spre a trece la acțiune. Nu avem dovezi documentare în acest sens. Se admite însă că dacii lui Burebista ca și cei ai lui Decebal aveau intrările, influența și relațiile lor secrete la Roma. De ce nu ar fi avut și evreii vremii astfel de mijloace la dispoziție ? Altfel cum să prevină și să influențeze din vreme acțiunile viitoare ale statului roman. Evreimea avea o influență enormă la Roma, încă înainte de Tiberiu. Vreme de secole, romanii au considerat creștinismul un fenomen pur jidovesc. Victoria zdrobitoare a creștinismului, sub Constantin cel Mare, trebuie pusă la activul jidănimii. Din lipsă de probe concrete nu se poate însă pretinde că nominaliștii Evului Mediu ar fi fost jidani sau jidăniți, nici că Meister Eckart, Copernic, Giordano Bruno, Galilei și atâția alții ar fi fost împinși din spate de finanța ocultă sau de rabini, cazul, totuși, al lui Martin Luther și al altor protestanți și neo-protestanți. Dacă ar fi să considerăm drept semită sau jidovească orice atitudine de dominare a materiei prin calcule și măsuri precise, în locul strictei contemplări a ceea ce este calitativ și ireductibil la numere și legi matematice fără de suflet, ar trebui să considerăm drept semit tot raționalismul scientist și tot experimentalismul ce a dat naștere lumii moderne, tehnicii, industriei. Deși pasiunea pentru numere și rațiunea abstractă sunt caracteristice jidovilor, deși aceștia au fost din totdeauna socotitori și calculatori în toate, începând cu chiar literele alfabetului lor sacru, se cuvine mai curând să vorbim de un spirit jidănesc dizolvant ce se manifestă în raționalism, calcul, tehnică și finanțe decât să vorbim de tradiție, patrie, rasă. În sensul acesta analogic și numai în acesta putem într-adevăr spune că americanismul constituie încarnarea istorică cea mai deplină a spiritului iudaic. În cadrul dezvoltării lumii moderne, jidănimia poate fi considerată o forță acționând alături de altele în sensul decadentei raționalisto-scientiste considerată civilizatorie pe drept sau pe nedrept. Ea nu poate însă fi considerată drept cauza unică a acestei evoluții. Se întâmplă însă că atât indivizii izolați cât și instituțiile consacrate, precum Biserica sau unele guverne în exercițiul funcțiilor lor preferă să combată forțe personificate, nu principii abstracte sau fenomene generale ce nu pot fi identificate în carne și oase. Nimic de mirare că mișcări socio-naționale regeneratoare și de idei, precum cele din Europa de după Primul Război Mondial, au văzut în jidan dușmanul ce trebuie combătut fără cruțare. De fapt însă, jidanul nu era decât încarnarea mai mult sau mai puțin desăvârșită a unor caracteristici negative până la malefic, prezente însă și la oameni din alte rase, popoare, națiuni. Nu există o imunizare completă contra *weltanschauungului* jidovesc sau a altui *weltanschauung*. Religiile în general și creștinismul în special au fost combătute de un ateism adesea jidovesc, cu argumentele și cu mijloacele unui raționalism satisfăcător, paradisiac, cum ar zice Blaga, de liceu terminat prin fraudăm în limbajul Academiei Române, frauduloasă și ea aproape 100%. Creștinismul însă a fost combătut de pe pozițiile aceluiași raționalism și de teoreticieni rasiști precum Chamberlain sau Rosemberg, filosofi precum Nietzsche și alții, despre care nu putem spune că ar fi fost jidani sau jidăniți. Sub o formă sau alta, aceleași argumente au fost și sunt încă utilizate de propaganda anticreștină a francmasoneriei și a democrației liberale. Ceea ce surprinde însă la autori precum

Gobineau, Chamberlain sau Rosenberg este ușurința cu care de la un rasism mai mult sau mai puțin conform tradiției trec la exaltarea lumii moderne a tehnologiei și științei experimentale care oricât ar fi de "europene", de vreme ce sunt fondate pe ideea de calcul, număr, inteligență abstractă pot fi și au fost considerate încarnări ale spiritului jidovesc care vor provoca într-o zi prăbușirea finală a actualei civilizații de pe planeta Pământ.

Pe terenul socio-economic și din perspectiva unică a capitalismului și a comunismului, anti-iudaismul dispune de multe și puternice argumente, ce au rezistat și rezistă încă oricărei critici. Despre acestea vom vorbi ceva mai încolo. Cât privește însă arta, gândirea, literatura, presa, teatrul, cinematografia, sportul, majoritatea contribuțiilor jidovești au un nedisimulat caracter dizolvant, o evidentă tendință de a murdări și înjosi tot ceea ce arianul consideră nobil, măreț și înălțător. Eforturile culturii și artei jidovești de a încuraja, stimula și exacerba tendințele obscure instinctive din om, poftele de orice fel, în primul rând destrăbălarea morală și sexuală, sunt atât de evidente încât în loc să fie contestate și înfierate, ne-am obișnuit să le considerăm mai mult sau mai puțin "normale". Oricât ar fi ele de evidente aceste lucruri, chestiunea caracterului lor premeditat și concertat, a factorului intențional-deliberat constituie o problemă, un punct vulnerabil în cadrul mișcării de idei anti-iudaice. Majoritatea teoreticienilor anti-iudaismului, antisemitismului și antisionismului încearcă să demonstreze existența unei conspirații jidovești ce vizează promovarea ocultă a unui plan de distrugere spirituală a popoarelor non-jidovești, premisă a realizării promisiunilor biblice de dominație mondială ale unui dumnezeu sărit de pe fix. Trebuie să admitem însă și posibilitatea ca jidanii să poarte răul cu ei așa cum apa poartă inundația și focul incendiul. Soluția de pe urmă ar putea fi mai probabilă decât prima, fără ca de altfel să o excludă cu totul pe aceasta. Dacă examinăm însă efectele iudaismului din ultimul secol, vom fi tentați să admitem ca probabilă, chiar și numai ca ipoteză de lucru, existența unei conspirații jidovești. Totul s-a petrecut și pare să se petreacă ca și cum o astfel de conspirație se ascunde în spatele tuturor evenimentelor importante din planul istoric, oricât ar fi acestea de diferite ca problematică, de dispersate în timp și spațiu. Dacă însă avem în vedere tot ceea ce poate fi considerat ca negativ, ca un declin în raport cu idealurile unei spiritualități și ale unei civilizații de tip arian, tabloul ce se deschide va fi mult mai complex și mai nuanțat. Vom spune atunci că elementul jidănesc în general, semit în special, a jucat un rol important în istorie, rol însă ce s-a subordonat permanent unui plan mai vast și în raport cu care el nu a fost decât un instrument. Acest rol va apărea ca incontestabil cercetătorului ce va înțelege natura relațiilor intime dintre iudaism, diversitatea confesiunilor și sectelor creștine, economia și finanțele capitalismului, încrângătura nenumăratelor secte, obediențe și loji masonice subordonate ideologiei de sub sceptrul urmașilor spirituali ai regelui Solomon. Cu alte cuvinte este absurd să atribuim poporului jidovesc acordul și atașamentul la o conspirație de care cei mai mulți dintre jidani nu au habar deloc. Mulți cercetători și doctrinari ai problematicei iudaice au comis această eroare, parțială și scuizabilă de altfel. Nu putem pretinde nici demonstra că fiecare jidan participă conștient și deliberat la o conspirație mondială ce vizează sclavia pentru popoarele non-jidovești. Putem însă vorbi de înclinația naturală jidovească de a murdări, degrada, înjosi și distruge elementele sau valorile ariene cu care vine în contact, înclinație ce a fost uneori dirijată cu metodă și intensitate sporită pe urzeala unei vaste mașinațiuni mondiale, ale cărei origini și dedesubturi trebuiesc căutate dincolo de evenimentele aparente, de actorii lor de o rasă sau alta.

Pe terenul strict cultural, anti-iudaismul, anti-semitismul și anti-sionismul nu trebuie să se reducă pur și simplu la apărarea civilizației noastre, care nu se poate face decât începând cu planul spiritual-metafizic și religios. Abia după acesta putem avea în vedere planul economic, politic, cultural, militar și altele. Cel ce vrea să facă mai mult decât îl țin puterile, cazul național-socialist, într-o măsură mai mică sau mai mare, nu va reuși să ducă la bun sfârșit nici măcar ceea ce ar fi putut face fără un efort prea mare, dacă s-ar fi putut limita la cât îl țineau puterile. În artă, știință, filosofie, literatură, sport anti-iudaismul este legitim ca etapă sau fază într-un cadru mai vast. Indreptățirea lui va fi una individuală sau practică, nu generală. În acest fel, mitul jidanului omnipotent prin aurul și inteligența lui corosivă și dizolvantă poate și trebuie să fie acceptat ca ipoteză de lucru. Chiar dacă nu este pe deplin adevărată, această ipoteză este totuși necesară pentru cordonarea faptelor și orientare. Anti-iudaismul poate fi înțeles ca un moment sau o etapă în cadrul unei atitudini generale mai vaste, ce se poate justifica prin ea însăși, fără vreo referință la concepția rasistă a istoriei. O astfel de atitudine ar putea recunoaște și ține cont de teoria și practica rasială, de faptul că aceasta conține elemente ce pot facilita înțelegerea anumitor aspecte ale problemelor sociale. Teoria rasială nu trebuie să devină însă unicul element explicativ în cadrul unui anti-iudaism coerent, luminat și deschis oricărui dialog. Anti-iudaismul științific a rămas la nivelul generalizării legilor eredității ale lui Mendel, care datează de peste un secol. Progresele geneticii din ultimele decade ale secolului XX vor sfârși prin a fi luate în considerație și pe planul anti-iudaismului. Chiar și numai pe baza celor stabilite de Mendel, sub efectul încrucișărilor repetate, un spirit anti-arian s-ar putea foarte bine încarna într-un corp de rasă ariană, respectiv un spirit anti-iudaic s-ar putea și el încarna într-un corp de rasă iudeo-semită. Atitudinea științifică clară și cu atât mai mult politica ce își propune să remedieze, să corecteze anumite neajunsuri, să dirijeze genomul fizic și spiritual omensc într-un sens sau altul, nu pot fi concepute decât pe baza antitezelor ideale despre care am vorbit, care ne vor arăta, eventual, cum, în ce limite și cu ce riscuri s-ar putea proceda la integrarea unor antizeze subordonate.

Din această perspectivă este suficient, de exemplu, să plecăm de la idealul unei anumite civilizații, căreia să îi atribuim, în limitele posibilului, un caracter universal, opus disoluției internaționaliste jidovești. De fapt este cam ceea ce se petrece ! Cu singura și esențiala deosebire că se pleacă nu de la o civilizație ideală, care ar exista sau ar fi existat cândva, uneva. Politica mondialisto-globală din ultima vreme pleacă de la o "civilizație" de laborator, de la o utopie, ceea ce nu o împiedică să blocheze dezvoltarea unor civilizații poate imperfecte dar reale, ba chiar să le ucidă pe acestea ! Înaintea aventurilor holocausto-militariste americane din Vietnam, Irak, Afganistan sau Iugoslavia este exact ceea ce a făcut sau a încercat civilizația creștină occidentală în America, în Africa, Asia, Oceania. Rezultatele se cunosc și nu tocmai. Ele merită să fie studiate îndeaproape și de partizanii iudeo-mondialismului și ai globalismului, și de partizanii revenirii, dacă se va putea, la un evantai sau altul de culturi și de civilizații mai mult sau puțin "tradiționale". Un astfel de evantai a existat vreme de secole și milenii întregi. De ce nu ar putea exista el și în viitor ? În cadrul unui astfel de evantai ar putea exista culturi și civilizații respectuoase în ce privește personalitatea umană și ideea de calitate, principial opuse culturilor și civilizațiilor bazate pe raționismul mecanicist, laicismul filosofic și în general un *weltanschauung* centrat pe ideea de număr, de cantitate. Unii vor spune că este puțin probabilă, poate chiar imposibilă, reînvierea vechiului ethos aristocratic și eroic al indo-europenilor, al vechilor șefi scandinavi ce erau recunoscuți cândva ca adevărați "inamici ai aurului". Se prea poate

ca aceștia să aibă dreptate. Acesta nu este însă un motiv de a-i împiedica pe cei ce cred altfel să acționeze practic conform opiniilor sau credinței lor ! De ce societatea respectuoasă pentru claritatea și distincția măreției olimpiene greco-ariene ar fi mai puțin îndrăgățată la existență decât una bazată pe valorile mercantilo-pragmatice, socializante și globalizante, ce murdăresc și contaminează omul printr-o artă degradantă (Chagall), printr-o psihologie discutabilă, poate chiar aberantă, cum este psihanaliza freudiană, printr-o literatură adesea obsedată de sex, de tot ce este hibrid, patologic și impersonal în natura umană ? O astfel de concepție despre lume și viață deschide perspectiva unei înțelegeri depline a firii lucrurilor, diferită de cea a simplelor considerații polemice, partizane, rasiale și materiale.

III. Problema jidovească în context economic și social

Prima parte acestor considerații ne-a condus la justificarea atitudinii anti-iudaice liberată de orice semitism pe plan spiritual, mai ales de formele profetice ale religiozității jidovești de după declinul antic al "poporului ales". În a doua parte, conacrată iudaismului (nu semitismului în general) în domeniul cultural, nu am acceptat decât parțial argumentele tezei anti-iudaice, deși elementul jidovesc s-a răspândit cu adevărat și a exercitat o influență și acțiune negativă în corpul diverselor popoare și națiuni. Am văzut că această influență s-a exercitat fie ca inteligență dizolvantă și degradantă, fie care germen de raționalism, de materialism și de internaționalism ce par să justifice argumentarea anti-iudaică privind existența unei conspirații jidovești. În loc să căutăm a argumenta pentru sau contra acestei posibile și probabile conspirații jidovești, ne-am ocupat mai mult de aspectul natural al lucrurilor. Am ajuns la concluzia că jidanul se comportă așa cum se comportă întrucât nu poate altfel, că el este ca focul ce arde sau apa ce inundă, fiind un fenomen teratologic mai mult în ordinea naturii decât în cea a culturii. Problema fiecăruia în parte, ca individ sau ca stat, este să își ia măsurile de cuviință. Focul și apa sunt așa cum sunt. De la caz la caz, ele pot fi utile sau dăunătoare. Important este să înțelegem cum și de ce de la o scânteie se poate ajunge la un incendiu planetar ! Cu privire la explicarea crizei sau decadentei actuale prin acțiunea subterană a unei conspirații jidovești, este preferabil să considerăm elementul jidovesc ca unul dintre instrumentele sau factorii de influență care, într-un context istoric sau altul, s-a dovedit a fi decisiv. Veritabilul nod gordian al problemei jidovești este ceva mai complicat decât își imaginează cei ce cred că sabia poate rezolva totul.

Examenul argumentelor anti-iudaice pe terenul economic și politic arată existența a două curente de gândire și a două atitudini concrete: curentul radical general ce comportă un aspect teoretic mai mult sau mai puțin discutabil și curentul naționalist, normal și inevitabil, ce se limitează la o simplă atitudine practică, adesea spontană, fără vreo fundamentare teoretică.

Normalitatea și inevitabilitatea curentului naționalist stă în aceea că el a existat din totdeauna. Peste tot pe unde și-au transportat neobositele lor aripioare, jidanii au sfârșit prin a provoca inevitabila reacție a popoarelor invadate. Așa s-au petrecut lucrurile în Egipt, Babilon sau Roma antică, în Anglia, Franța sau Spania Evului Mediu, în Rusia, Germania, România și alte țări în vremurile din urmă. Curentul anti-

iudaic radical sau extremist este o consecință a publicării și difuzării *Protocoalelor Înțelepților Sionului*. S-au spus multe despre autenticitatea sau falsul acestei cărți, ce va rămâne vreme îndelungată cea mai controversată din istoria editorială. După toate semnele este vorba de un text sustras din seiful cartierului general al iudaismului mondial. În aceste condiții, difuzarea lui ilegală este cât se poate de normală: așa se petrec lucrurile, fără excepție, în materie de orice conspirație demnă de acest nume. Serviciile secrete nu trebuiesc confundate cu umblătorii biblici ce au împânzit continentele, dintre care unii își zic "Martori ai lui Iehova". Serviciile secrete formează, finanțează, împing din spate și finanțează din umbră acești miriapodici umblători. Asta însă nu înseamnă că ele nu au nici un amestec în cele ce se petrec. Problema autenticității *Protocoalelor Înțelepților* nu este deci o problemă decât pentru cei nu vor să vadă, nici să audă. Nimeni nu-i mai surd decât cel ce nu vrea să audă. Chestiunea acestei autenticități este însă secundară. Publicate înaintea Primului Război Mondial, *Protocoalele* expun un plan confirmat pe deplin și de manieră impresionantă de cele două războaie mondiale, de multe alte evenimente istorice recente. Chiar dacă aceste *Protocoale* sunt "false", chiar dacă complotul în chestiune este inexistent, totul se petrece ca și cum acest complot există și funcționează din plin ! Ideea conspirației *Înțelepților Sionului* nu poate fi exclusă prin ordonanțe guvernamentale sau decizii judecătorești, ea poate și trebuie luată în calcul ca ipoteză de lucru, pentru explicarea și înțelegerea unor evenimente, a unor cataclisme sociale diferite dar convergente prin semnificația lor de ansamblu.

Ideea *Protocoalelor Înțelepților Sionului* este simplă: împins de voința sa patologică de putere, Israel face totul pentru a-și subordona Europa și apoi lumea întreagă, convins că în asta constă misiunea și destinul lui de "popor ales". Reală sau imaginară, tema unui astfel de complot are un caracter economic și politic: Israel începe prin a se infiltra economic, prin a pune mâna pe pârgurile financiare, de producție și desfacere, controlând în ultimă instanță totul, exercitând întreaga putere. Principalul obstacol istoric în calea acestei întreprinderi de cucerire a Europei creștine de altă dată a fost criteriul național și monarho-aristocratic de organizare a puterii în statele vizate. Trebuia mai întâi ca bazele naționale și aristocratice ale puterii să fie compromise și distruse în principalele state europene. Dacă jidanii ar fi încercat să facă aceasta prin ei înșiși, nu numai că nu ar fi reușit, dar ar fi atras atenția și provocat reacția defensivă a celor care, dimpotrivă, trebuiau adormiți înainte de lovitura de pe urmă. Așa stând lucrurile, jidanii nu puteau acționa decât în mod indirect: prin favorizarea și răspândirea ideologiilor generatoare de revoltă socială, prin punerea în lumină a aspectelor negative, a abuzurilor și injustițiilor regimurilor aristocratice, prin răspândirea germenilor spiritului critic, raționalist și anti-monarhic, prin alterarea omogenității etice, etnice, sociale și ideologice ale vechilor state din Europa. Cum putea fi realizate toate acestea ? Răspunsul nu necesită formularea vreunei ipoteze. Este suficient să amintim ceea ce efectiv s-a petrecut: a apărut și a fost încurajat materialismul, individualismul, toate problemele posibile au fost treptat reduse la aspectul economic, la ban, în ultimă instanță la o cifră pe ecran, la o problemă de telecomunicații, de electronică ! Pe planul acțiunii politice, burghezia a fost împinsă contra aristocrației. Apoi a fost inventat "proletariatul", împins și el, la rândul lui, contra burgheziei. Așa a fost inventată "lupta de clasă", așa au fost provocate "revoluțiile", cele două războaie mondiale... De îndată ce Europa a fost distrusă în acest fel, de îndată ce calul troian al liberalismului anarhic și al vițelului de aur a pătruns în interiorul statelor creștine europene, barajul tradițional ce îi ținea pe jidani în respect s-a prăbușit. Astfel, Israel și-a putut lansa la atac cea de a cincea sa

coloană ! Curând indivizii și popoarele nu au mai crezut nici recunoscut altă valoare decât cea a aurului, prin intermediul căruia au căzut sub jugul criticismului, al raționalismului, directorilor de jurnale, alchimiștilor de opinie publică. Grație tupeului și aurului lor, jidanii au preluat controlul finanțelor, al presei, al culturii și religiei. Pârghiile de comandă ale lumii moderne au trecut astfel pe nesimțite în mâinile lui Israel. Națiunile, guvernele, parlamentele, Biserica, întreprinderile mai mari sau mai mici au ajuns instrumentele acestuia. Nu mai rămâne decât a face astfel încât popoarele în general, mai ales miliardele de oameni ce trăiesc în sărăcie, să ajungă la acea exasperare care printr-o agitație și manipulare inteligentă să ducă la prăbușirea finală ! Până și provocarea prăbușirii regimului lui Ceaușescu verifică acest scenariu, ceea ce nu înseamnă că Ceaușescu nu a fost un dictator și că nu merita să fie detronat. De meritat a meritat-o de la bun început, după cum ar fi meritat-o Petru Groza, Ana Pauker, Gheorghiu Dej și ceilalți asasini mai talentați, care l-au precedat. Important este că a fost răsturnat atunci când cei ce l-au instalat la putere au avut interesul să scape de el, pentru a putea pune mâna mai sigur, mai direct și total pe întreaga Românie. Diletant și puțin școlit, lui Ceaușescu i se cam urcase comunismul la cap. Se pare că a fost suficient de naiv încât să creadă cu adevărat în comunism, dar și suficient de cinstit moralicește pentru a dori să rămână român. Minte lui nu era suficient de exersată pentru a vedea contradicția dintre acestea, nici suficient de întunecată pentru a nu înțelege, după atâția ani de carieră în lesă jidănească, cine controlează lumea. Odată înțelese aceste lucruri, a fost suficient de coerent pentru a plăti jidanilor, ce-l împrumutaseră, datoriile țării, fără să își imagineze însă că aceasta l-ar putea duce în fața plutonului de execuție. Ca și alții înaintea lui, nu a avut la timp mintea cea de pe urmă ! Cu toate limitele lui ca om, cu toată lipsa lui totală de pregătire, cu tot anturajul jidovesc în care a evoluat o viață întreagă, nu se poate spune despre Ceaușescu că ar fi fost mai puțin inteligent și mai puțin subtil decât alte capete, încoronate cu adevărat, care au pierit de mâna aceluiași subtil și invizibil gâde jidovesc. În fața unor dușmani la fel de invizibili și atotputernici, Ceaușescu a dovedit o mai bună înțelegere a lumii decât aristocrații pur sânge care au fost Ludovic al XVI-lea sau țarul Nicolae al II-lea. Cu toate diferențele de epocă, țară, particularități și împrejurări, acești trei șefi de state au pierit de aceeași mână jidovească ascunsă, împreună cu soțiile, familiile, anturajul și chiar servitorii lor ! Cel ce vrea să înțeleagă cum a ajuns Israel la situația eminentă de astăzi, cum a ajuns el mesagerul planetar al adevărului divin și al justiției cerești în fața popoarelor abrutizate, se va gândi cu folos la acestea și altele încă, de care nu ne vom ocupa aici. Popoarele ce și-au pierdut tradițiile și "personalitatea", popoarele reduse la burta flămândă, la gloata poficioasă de zombi, nu sunt și nu pot fi libere, nu au nevoie și nici nu știu ce face cu libertatea. Libertatea este pentru oamenii adevărați, adică întregi în spiritul lor. Gloatele abrutizate nu sunt și nu pot fi libere, ele nu au ce face cu libertatea pe care nici măcar nu o înțeleg. Autentice sau false, *Protocoalele Sionului* ne arată cum poate fi săpată prăpastia între aristocrație și popor, cum poate fi adus acesta de pe urmă în stare de neascultare și apoi de rebeliune deschisă contra șefilor săi naturali și tradiționali, calea pe care, printr-un imens tupeu și munții lor de aur, jidanii au ajuns să dispună la discreție de întregul pământ.

Cam acesta este conținutul *Protocoalelor*, document ce a exercitat o imensă influență asupra anti-iudaismului secolului XX. În ce măsură această doctrină corespunde realității ?

Istoria socială și politică a Europei moderne verifică în întregime obiectivele expuse în "*Protocoale*": prăbușirea vechilor instituții monarhice și aristocratice,

înlocuirea dreptului divin cu cel natural, lansarea la apă a iluminismului, a utopiilor revoluționare, promovarea burgheziei la rangul de clasă conducătoare a societății, mitul democrației, oligarhia capitalistă, omnipotența finanțelor, marxism, proletariat, luptă de clasă, bolșevism, Gulag, holocaust ! Odată în plus, se pune problema măsurii în care jidanii și acoliții lor sunt cu adevărat cei ce au provocat aceste fenomene, sau măcar le-au favorizat. Se poate ca într-adevăr, după cum se pretinde, jidanii să fie în dosul tuturor acestor evenimente. Datoria noastră este să ne încredințăm, pe de o parte. Pe de alta, nu este cazul să cădem în ispita de a vedea peste tot numai pe jidani și acțiunile lor, în care caz pe bună dreptate s-ar pune problema unde sunt non-jidanii și ce fac ei în zilele când nu dau piept cu jidani ? !

Anumite aspecte sunt însă cât se poate de clare. Legătura de filiație dintre tradiția jidovească și francmasonerie nu poate fi contestată. Nu numai că jidanii și-au dat seama că se pot folosi de francmasonerie spre a-și atinge scopurile mai rapid și mai bine, așa cum au recunoscut oficial mulți francmasoni celebri, mai vechi sau mai noi. Ei înșiși sunt cei care au înființat sau finanțat în ascuns înființarea celor mai multe loji, obediențe și rituri masonice, astfel încât acestea să poată pescui în apele tulburi ale tuturor categoriilor sociale și sensibilităților posibile. Pentru a judeca francmasoneria în ansamblul ei, trebuie ținut cont de o serie de elemente. Înaintea Revoluției franceze, o bună parte din francmasonerie pare să fi fost o organizație inițiativă, înrudită cu rozicrucianismul și cele mai remarcabile tradiții spirituale medievale (Templierii și alte ordine inițiatice). Abia apoi francmasoneria a adoptat caracteristicile militante și tendințele cunoscute, printr-o veritabilă deturnare a elementelor împrumutate de la anumite tradiții spirituale. Astfel, de la presupusa atitudine radical-catolică a Templierilor, ea a trecut la anti-catolicism declarat, laicism și raționalism, nomadism spiritual ce nu a putut avea loc decât sub smnul unei puternice influențe jidovești. Până de curând, francmasoneria a negat orice participare la pregătirea și realizarea Revoluției franceze. În ultima vreme autori de diverse obediențe își fac un merit istoric din a fi moșit această revoluție, care a antrenat apoi o serie întreagă de răsturnări anti-tradiționale în întreaga Europă și apoi în întreaga lume.

Cât privește marxismul și socialismul, acestea sunt în întregime creația jidanilor, produse ale spiritului jidovesc. Principalii fondatori și discipoli socialiști, bolșevici, comuniști sau social-democrați sunt jidani (Marx-Mordechai, Lassalle-Wolfson, Rosa Luxemburg, Kautsky, Bernstein, Kamenev, Zinoviev, Lenin, etc). Dându-și mâna cu democrația, liberalismul s-a jidănit definitiv. Cei ce au realizat acest concubinaj sunt jidanii Riesler, Jakoley și Simson. Acțiunea nocivă a acestor ideologii este continuată astăzi de diversele doctrine pacifiste, mondialo-globaliste și ecumeniste, care vorbesc vorbesc numai de pace, fără să spună o vorbă însă despre marii făcători de război, în frunte cu Statele Unite. Această ideologie confuză, cu nuanțe pacifiste, creștine, democrato-lesbiene și pederasto-ofensive este parte integrantă din doctrina socială masonică, vitrină a spiritului jidovesc. Organizațiile internaționale precum Națiunile Unite și diversele antene ale acesteia sunt produse ale aceluiași spirit jidovesc, conduse de aceeași oligarhie capitalistă, democrată și liberală care este instrumentul central al puterii iudaice mondiale.

Anti-iudaismul radical consideră nu fără argumente că în funcție de împrejurări, influența jidovească îmbracă una sau alta din aceste forme, care deși par diferite și chiar opozabile, sunt produsul aceluiași spirit și converg către realizarea aceluiași scop : înrobirea tuturor popoarelor lumii întru profitul și gloria jidovilor. De la caz la caz, influența jidovească se exercită fie prin pacifism, fie prin militarism, prin

liberalism, marxism, homosexualism, psihanaliză, pornografie, nu în ultimul rând printr-o Biserică ce l-a trădat pe Cristos, prin sectele ce seamănă confuzie, ignoranță biblică și obscurantism profetico-apocaliptic. Pentru orice om cu capul pe umeri, doctrina marxistă nu corespunde realității. Asta nu a constituit însă o piedică pentru cei care au lansat-o și promovat-o, care au știut să-și recruteze naivii și canaliile de care aveau nevoie, să fabrice generații peste generații de imbecili-docti, pociți prin îndoctrinare în diversele "școli" și "academii" de partid. Păcăleala iudeo-marxistă a durat aproximativ un secol și jumătate, timp în care s-au publicat texte chipurile istorice, precum *Manifestul comunist*, s-at tăiat păduri întregi pentru a se tipări gânăvelile iudeo-dialectice ale lui Lenin, Stalin, ale neajutoratului Ceaușescu și ale consoartei sale chimiste, academician-doctor-inginer-om-de-știință-de-renume-internațional, care nu știa să citească nici măcar formula chimică a apei ! Jidanii s-au priceput, vreme de zeci de ani, să scoată în stradă milioane de oameni, pe toate meridianele pământului, spre a-și manifesta "fierbintele atașament" la idealul "de aur" al comunismului... Forța aceasta teribilă de nivelare a acționat contra tuturor valorilor încarnate în ideea de rasă, drept al sângelui și tradiție. Prezența ocultă dar și pe față a elementelor jidănești în cadrul diverselor așa numite revoluții este de notorietate publică. Francmasonii jidani Crémieux și Gambetta au jucat un rol decisiv în cadrul Revoluției franceze de la 1848, Bela Kuhn, Georg Lucacs și alții în Revoluția maghiară de la 1919, Lenin și întreaga lui bandă de jidani în cadrul Revoluției iudeo-bolșevice din 1917, Ana Pauker, Vasile Luca, Chișinevski, Teohari Georgescu-Tescovici și alții în cele petrecute la noi după 23 August 1944, tinerii Turci din echipa lui Kemal Atatürk erau toți jidani. Lista ar putea continua la nesfârșit. În toate aceste cazuri este vorba de acțiunea convergentă a unor revolte anti-monarhice și anti-tradiționale pe de o parte, pacifiste socialiste și de nivelare internațională pe de alta. Cele două războaie mondiale au fost plănuite de același spirit iudaic, conform scenariului descris în *Protocoalele Înțelepților Sionului*. Primul Război Mondial s-a soldat cu prăbușirea ultimelor aristocrații imperiale iar al doilea prin transformarea întregii Europe într-un lagăr de concentrare iudeo-sovietic în Est și iudeo-american în Vest.

Din perspectivă istorică, liberalismul și democrația, cu toate curente și nuanțele lor, au jucat rolul de simple mituri pentru transferarea puterii din mâinile vechii aristocrații în cele ale oligarhiei capitaliste, industriale și financiare. Că jidovii au fost și sunt din ce în ce mai bine încrustați în funcțiile cheie din industria și finanțele mondiale din secolul XX nu mai constituie un secret pentru nimeni. La vremea lui, întrebându-se în ce constă fondul profan al iudaismului, Marx considera că acesta este interesul personal. Cultul profan al jidanului, după Marx, este traficul. Dumnezeu jidanului este banul ! Mișcarea de emancipare a jidănimii, ce a traversat întreg secolul al XIX-lea (încheindu-se la noi în 1923) s-a încheiat cu instalarea jidanilor la direcția lumii întregi. Prin acțiunea lor, banul a devenit o putere mondială, prin intermediul căreia și grație spiritului lor practic au pus stăpânire pe popoarele creștine. Mișcarea de emancipare a jidanilor a fost de fapt una de înjidănire a creștinilor. Banul, dumnezeul jidanilor, a devenit dumnezeul lumii întregi, constatare ce arată limitele regretabile ale anti-iudaismului strict material, rasist și economic. Lumea creștină s-a jidănit schimbând religia sa inițială (pe care Părinții Bisericii s-au străduit să o rupă definitiv de iudaism) contra celei jidovești, o religie a interesului practic, a profitului și traficului, dobândei, câștigului fără muncă. Ceea ce trebuie combătut este nu atât jidanul cât mentalitatea jidovească, ce se întâlnește adesea inclusiv acolo unde nu există nici o picătură de sânge jidovesc. Ierarhia actuală a BOR, în frunte cu Patriarhul

Daniel și Sfântul lui Sinod, se comportă jidovește. Din această cauză, Sfântul Sinod nu poate fi considerat cu adevărat o autoritate creștină, el este un sinedriu sau sanhedrin, precum cel care l-a judecat pe Cristos. Misiunea lui în fruntea Bisericii este diluarea și îmbăcsirea creștinismului, transformarea lui într-o anexă a Sinagogei. Cineva prin exil, în urmă cu vreo 20 de ani, parafrazând o poezie mai puțin cunoscută a lui Eminescu (*La Arme !*) se exprima cam așa: "Iar tu, Biserică, stăpână, / Diamant din stema ăstui neam / Ajuns-ai roabă și cadână / Pe mâini spurcate de jidan". Pe doi oameni i-am auzit cu versurile astea: unul era doctor în Teologie și în Drept, se numea Petre Vălimăreanu și este înmormântat la Cernica; celălalt era inginer de formație, devenit preot ortodox în Germania, mort la Freiburg acum vreo șapte ani, înmormântat undeva prin județul Buzău. Se numea Dumitru Popa. Ambii erau legionari, stâlpi ai direcției codreniste, critici necruțători ai legionarismului "simist".

Adevărata problemă care se pune este dacă nu cumva atitudinea anti-iudaică comite o enormă eroare concentrându-și eforturile în combaterea strictă a jidanilor. Bine înțeles că aceștia trebuie combătuți și puși la locul lor. Nu însă oricum, nici de oricine ! Un anti-iudaic ca Vadim Tudor nu ne face totdeauna serviciile pe care am fi în drept să le așteptăm de la el. Ceea ce trebuie combătut este nu jidanul ci spiritul jidovesc, ce și-a subordonat întreaga cultură și civilizație modernă. Din acest punct de vedere lucrurile sunt atât de grave încât, pentru popoarele de rasă albă, nu mai este posibilă nici un fel de salvare : eventuala "minune" islamică sau chino-asiatică ar fi ca și cum am încerca să reînviem, cu ajutorul aracilor de import, stejarii din dispărutul Codru al Vlăsiei. Intre un instinct jidănesc și un plan jidovesc acțiunea noastră trebuie să vizeze mai ales pe primul. Rolul elementului jidovesc în multitudinea fenomenelor și evenimentelor istorice mai vechi sau mai noi poate fi considerat fie din perspectiva unui plan sau a unei conspirații prealabile, fie din aceea involuntară, instinctivă, mai curând dispersată decât concentrată în mâinile unui sanhedrin suprem, acționând potrivit unei tehnici prealabile, pusă perfect la punct în toate detaliile. Ipoteza conspirației nu trebuie însă exclusă, căci ea nu a apărut din senin. Cine știe ce este și cum funcționează "Kahalul", nu poate trece peste aspectul conspirativ ca și cum ar fi vorba de o ipoteză gratuită. Chiar dovedită în întregul ei, cum de altfel stau de fapt lucrurile, ipoteza conspirației jidovești nu face decât să ne încurce pe planul acțiunii practice, indiferent că este vorba de economie, politică, cultură învățământ, televiziune, samsariat sportiv și altele. Cine s-a fript cu ciorbă poate sufla și în iaurt ! Dictonul cu teama de "grecii" ce vin cu daruri trebuie să fie treaz în mințile celor ce vând sau cedează bucată cu bucată trupul țării, al Bisericii, al Neamului. Dacă Biserica jidovită, prin ierarhia ei nedemnă și infamă, uneltește scoatera poporului nostru din istorie, o vom scoate noi pe ea din viața noastră, o vom arunca la coșul de gunoi al jidovismelor. Că jidanii fac ceea ce fac este cât se poate de normal. Focul arde, apa inundă, lăcustele devorează, jidanii așijderea. Lăcustele ce avem în vedere trebuie combătute prin luminarea și protecția fiecărei frunze, lucru posibil întrucât aceste frunze suntem noi înșine.

Să revenim însă la anti-iudaismul concret și practic, bazat pe considerații naționaliste și rasiste evidente, care nu își propune să înțeleagă nimic ci numai să combată ceea ce crede, nu fără dreptate, că trebuie combătut. După cum am mai spus, acest anti-iudaism consideră că există o conspirație jidovească ocultă, o formidabilă solidaritate între jidanii dispersați în statele lumii, că unitatea jidanilor constă în morala lor diferită și opusă moralei celorlalte popoare și rase. Nu fără argumente, acest anti-iudaism consideră că morala jidovească se reduce la cultul și practica minciunii, a vicleniei, cruzimei, ipocriziei, exploatării, crimei, că în acest fel se explică abilitatea

extraordinară a jidanilor de a se cățăra și a-și pasa între ei funcțiunile publice importante și bănoase. Aceste acuzații nu sunt vorbe în vânt. Ele se sprijină pe citate autentice din Talmud, pe lectura unor cărți ca cea a lui Iacob Brafmann (*Cartea Kahalului*, Vilna 1867), sau a iudeo-moldoveanului Nahum-Neofit, autorul cunoscutei *Infruntări a Jidovilor*, publicată la 1803 (Iași-Mănăstirea Neamț), singura carte arsă pe rug din istoria României, pentru care Mitropolitul Stamati a trebuit să moară "subit" într-o noapte de martie 1803 ! Potrivit tezei jidovești ce se desprinde fără putință de tăgadă din textele lor "sfinte", ei sunt singurii, adevărații oameni, celelalte popoare ale pământului fiind considerate de ei turme de vite cu chip uman, cărora li se spune "goy", "goym" (plural). Așa stând lucrurile cu morala lor, violul unei fecioare creștine sau adulterul cu femeia unui creștin nu este o crimă decât pentru fecioara sau femeia în chestiune, care l-a ispitit și fermecat pe unul din "aleșii" Domnului-Savaot ! Abuzurile sau crimele comise de jidani contra non-jidanilor nu pot fi pedepsite, potrivit legislației talmudice, cel mult "despăgubite" cumva de ochii lumii, dacă altfel nu se poate. Dimpotrivă, dacă cumva un non-jidan ridică mâna contra unui jidan, el merită moartea ! Potrivit aceleiași superbe morale jidovești, despre care Biserica nu ne spune nimic, averea non-jidanilor este considerată ca fiind fără stăpân, ea aparținând de drept primului jidan ce reușește să pună mâna pe ea ! Jidanii se pot ajuta între ei pentru a păcăli și fura un creștin, ba chiar au datoria să facă astfel dacă vor să rămână demni de jidănia lor ! Toate acestea și încă multe altele sunt scrise clar în *Vechiul Testament*, dar mai ales în Talmud. Ele ne pun nu atât în fața unei comunități religioase cât a unei conspirații sociale. Citit cu atenție, *Vechiul Testament* conține tot ceea ce ar putea să conțină un Manual de Banditism, de terorism ! Din cauza tăcerii complice a Bisericii, a ignoranței și lenei mintale a clasei preoțești, care nu studiază cartea pe care ne-o prezintă doar spre a o săruta, statele și popoarele creștine nu sunt pe deplin conștiente de aceste lucruri și nu se apără cum s-ar cuveni, acordând pe deasupra drepturi politice egale jidovilor invadatori. Nu este de mirare că lumea contemporană a ajuns la cheremul jidanilor.

Pe planul strict al eticii se pune problema naturii relațiilor posibile cu un popor lipsit de sentimentul onoarei, al cărui "Bine" este "Rău" pentru restul omenirii, care se folosește de ban, înșelăciune și alte mijloace pentru a înșela, care este într-un permanent și nedecarat război secret cu toate popoarele pământului. Felul de a fi al omului de rasă și cultură ariană se concentrează pe ideea de a-și merita dreptul la viață, de a trăi din producția cinstită a propriilor lui mâini. Cei mai buni dintre arieni au preferat să moară decât să obțină avantaje nemeritate, pe căi necinstite și dezonorante. Pe plan etic, de altfel, la această idee se rezumă întreaga învățătură legionară a lui Corneliu Codreanu. Ideea de onoare și de dreptate necondiționată pentru toți ceilalți oameni constituie fundamentul vieții eroice în general, al viziunii eroice legionare. Sentimentul arian al onoarei se împletește cu un altul la fel de profund, acela al rușinei. Cazurile de arieni ce s-au sinucis pentru o simplă atingere a onoarei lor pot fi găsite pe orice pagină a istoriei oricărui popor non-jidov. În concepția ariană-europeană (nu și creștină) a termenului, cei lipsiți de sentimentul onoarei și al rușinii sunt considerați neîmpliniți, sălbatici, neciopliți, fără să li se refuze însă pentru aceasta dreptul la viață. Dreptul la viață este sfânt chiar și în acest caz. Pentru un arian adevărat, în plină bărbăție și sănătate mintală, viața în dezonoare nu merită trăită, orice ar zice Biserica și creștinismul, care nu au reușit în 2000 de ani să ne scoată această idee din cap. Dovadă că sinuciderile continuă să fie relativ frecvente, uneori chiar la adolescenți de 15-18 ani, ce nu suportă minciuna și porcia propriilor lor părinți, tăiați împrejur cerebralicește și vânduți jidovilor. Tinerii adolescenți cinstiți și curați la

suflet se sinucid când descoperă nimicnicia propriilor lor părinți ! Statul în care legile sunt identice pentru arieni ca și pentru jidani este fie jidănit, fie pe cale de jidănire. În statul contemporan Israel, după cum se știe, nu există aceleași legi pentru jidani și pentru palestinieni. Statul ce dorește perpetuarea sa în timp, prosperitatea și împlinirea poporului ale cărui destine și le-a asumat, trebuie să aibă în vedere aceste lucruri. A da aceleși drepturi ca autohtonilor și plimbăreților în trecere înseamnă a săpa mormântul propriului popor. Când generația lui Kogălniceanu și Alecsandri i-a eliberat pe țigani, în urmă cu ceva mai mult de 150 de ani, nimeni nu s-a gândit la cele pe care le vedem astăzi cu toții. Rezultatul ? Oltenia toată va deveni în curând un stat țigănesc, sub baghetă jidovească, țiganii neavând suficientă forță, nici destul tupeu, nici altele spre a se gândi singuri la așa ceva ! Atașamentul total și sacru al jidovilor la ideologia liberalo-democrată se înțelege de la sine : regimul democrat le convine precum Atlanticul convine rechinilor.

Dincolo de etică există însă planul social-politic și economic, singurul de care, în mod mai mult sau mai puțin confuz, își dau seama majoritatea arienilor care, cu toată atrofierea onoarei și demnității lor de oameni, ca urmare a acțiunii dizolvante a celor 2000 de ani de creștinism, între altele, nu și-au pierdut cu totul mințile, nu au fost încă total, pe deplin și definitiv tăiați împejur la creieri. O reacțiune din partea acestora rămâne în principiu posibilă. Practic însă, jidanii și jidăniți nu-și bat capul cu o astfel de eventualitate, de unde "doctrina" cu mămăliga ce nu explodează... Intr-adevăr, de la 1907 a trecut ceva mai mult de un secol; între revolta HCC (Horia, Cloșcam Crișan) și 1907 trecuseră 124 de ani... Pe plan social, cocoșarea și instalarea jidovilor, jidoviților și a altor categorii de vânduți și de trepăduși este vizibilă în oricare dintre fostele state mai mult sau mai puțin independente ale Europei. Nu este vorba atât de clasa politică și politico-financiară care, din păcate, aproape că prin definiție nu poate fi altfel, decât vândută, câtă vreme popoarele ariene dorm pe mîntea și tradițiile lor, precum boul pe coadă, iar Biserica îi îndeamnă să dea fără greș Cezarului libertatea lor ! Chiar și în liniile a doua, a treia, sau a patra, în domenii precum cultura, poliția, justiția, armata, religia, școala, presa, televiziunea, în BOR, în mai toate episcopiile găsim în fruntea tuturor structurilor aceleași jidani și aceleași elemente jidovite care nu fac alta, câtă vreme stau călare pe o funcție sau alta, decât să limiteze, să ridiculizeze și să stârpească tot ce este încă românesc. Aceasta este garanția inamovibilității respectivilor, care le permite să se îmbogățească ei înșiși și anturajul lor clientelar. Situația este identică în toate partidele politice, ministerele, departamentele, instrumentele de formare a opiniei publice, domeniile intelectuale, poliție, magistratură, sănătate, învățământ, la noi ca și în alte țări. Nu este vorba de opinii ci de statistici neoficiale care circulă în anumite cercuri. Potrivit acestora, peste jumătate din totalul deputaților și senatorilor din epoca post-ceaușistă, toți cei trei președinți ai României, toți primii miniștri, peste 75% din miniștrii diverselor guverne ar fi fost jidani. Ceea ce este absolut sigur, în același timp, este că nici un jidan nu este țaran-agricultor sau muncitor, nici un jidan sau jidănit nu trăiește din producția propriilor lui mâini ci din specula muncii altora ! Pe această bază anti-iudaismul acuză deopotrivă pe jidani și pe jidăniți de exploatare socială. Acești privilegiați nu produc nimic, ei speculează și trafichează bogățiile țării și munca altora, trăiesc din și sug vlaga altora, se îmbogățesc pe spinarea celor pe care îi disprețuiesc și îi duc de nas. Până când ? O vom vedea. Nimic nu este veșnic !

Istoria prezintă mai multe cazuri de popoare ce s-au apărat cum s-au priceput contra jidovilor invadatori, lacomi de bani nemuncați, pofticioși la averea altora, promisă lor de "dumnezeul" Vechiului Testament, cu care s-au priceput să

îmbrobodească multe din popoarele lumii. Acestea, uneori, au sfârșit prin a întoarce foaia ! Cazul Germaniei național-socialite este ultimul, dar nu și cel mai cunoscut ! În curând însă, acesta nu va mai fi ultimul caz de expulzare sau încercare de expulzare în masă a jidovilor invadatori. După toate semnele și probabilitățile, cea mai mare parte din generația celor ce vor asista la expulzarea de către arabi a jidovilor, din chiar actualul stat Israel, este deja printre noi. Intrucât însă cazul Germaniei naziste este cel mai interesant și mai apropiat de noi, nu strică, în treacăt, să vedem în ce a constat acesta. Regimul național-socialist a luat o serie de măsuri energice și precise pentru a pune capăt abuzurilor jidovilor, ce se credeau mai nemți decât nemții în Germania, întocmai ca cei de teapa lui Roman-Newlander, ce se cred mai români decât românii în România. Printr-o serie de legi, regimul cancelarului AH a interzis jidanilor accesul la posturile de conducere din statul german, precum și la o serie de profesii ce le permiteau un contact parazitar cu muncitorii sau țăranii insuficient instruiți spre a se putea apăra singuri, cum ar fi cazul ideal. Numeroși jidani au protestat contra acestor măsuri, pe care le considerau pe bună dreptate o limitare a "libertății" lor. De bună seamă, legile Germaniei naziste cu privire la jidani reprezentau o limitare a libertății acestora, în raport cu drepturile și libertățile ce le fuseseră acordate anterior, în mod imprudent, și de care abuzaseră într-atât că nu au mai putut fi suportați. De când însă și în numele cărui principiu, urmașii lui Mircea cel Bătrân și ai lui Ștefan cel Mare trebuie să devină sclavii necuvântători ai urmașilor khazarilor jidoviți prin secolul al VIII-lea după Cristos, pripășiți între timp pe aici ? Legile anti-jidovești adoptate de Germania național-socialistă erau perfect coerente cu ideea de stat rasist, cu concepția după care jidanul este un element eterogen, căruia i se poate oferi ospitalitate, nu însă posibilitatea integrării organice în sânul poporului german, posibilitate de altfel refuzată. Jidanii jucau, maimuțăreau comedia integrării în statul și poporul german. Tot așa se maimuțărește Petre Newlander, omul ce se închină cu niște cruci mai mari ca Dealul Patriarhiei, doar, doar om uita că ce naște din pisică șoareci mănâncă ! După crucile lui în echer și la boloboc, ai zice că-i mai creștin decât Cristos în persoană.

Cazul Germaniei naziste ne arată însă și limitele înțelegerii de către aceasta a problemei jidovești. Premizele radicale și exclusiviste ale nemților păcătuiau prin aceea că nimeni sau aproape nimeni din Germania oficială a vremii nu știa și nici nu încerca să afle ce este, în ce constă "arianul pur" ! Anti-iudaismul german a constatat pe bună dreptate proporția jidovească monstruos de ridicată într-o serie de funcțiuni și profesii importante, fără să depună însă efortul necesar pentru a explica cum, în ce fel și de când s-a ajuns la această situație. Este absolut sigur că atunci ca și acum, la nemți ca și la noi sau în orice altă situație, proporția nefirească de jidovi, acolo unde nu ar trebui să le fie locul, nu poate fi explicată suficient nici prin mașinațiunile lor, altfel perfect reale, nici prin ban și corupție, teren pe care sunt capabili să se întrecă cu oricine. Trebuie oare să acceptăm concluzia pe care ei ne-o instilează discret : că ei dispun de aptitudini intelectuale superioare celor de care dispun și pe care le cultivă popoarele europene ? Din două una : ori ajungem la concluzia umilitoarei noastre inferiorități în raport cu ei, ori procedăm la o revizuire totală a valorilor ce guvernează viața noastră publică. În numele idealurilor noastre superioare, această revalorizare va duce la devalorizarea a tot ceea ce ține de falsele elite ale intelectualismului modern, între care, după cum am mai spus, elementul jidovesc se simte precum rechinul în mijlocul Atlanticului. Admițând existența unei solidarități conspirativo-masonice tacite între jidani, ar mai trebui încă demonstrat că fiecare jidan în parte, în exercițiul profesiei pe care o exercită, o pervertește sau o subordonează pe aceasta obiectivelor de dominație mondială ale rasei sale. Dacă dimpotrivă, în exercițiul profesiei de

medic, inginer sau profesor nu s-ar putea constata vreo diferență semnificativă între un jidan și un arian, nu am avea motiv de neliniște în ce privește chestiunea dacă majoritatea medicilor, inginerilor sau profesorilor sunt jidani sau nu. Din această perspectivă, excluderea de la anumite profesii, a jidanilor de către germani, trebuie considerată ca nejustificată pe deplin, ca o simplă lovitură de forță în scopul obținerii unor privilegii nemeritate, de genul celor pe care jidanii le-au obținut la noi sub formă de "pensii de ilegalști", de care au beneficiat și încă beneficiază, de peste șaiszeci de ani, multe din lichelele de-au venit în țara noastră și-au cerut pământ și apă cum spune poetul. Atribuim acestei forme de anti-iudaism calificativul de "practic": spiritului de solidaritate jidovesc i se opune un alt spirit de solidaritate, fără ca acesta de pe urmă să decurgă dintr-o antiteză cu adevărat ideală față de primul, fără ca spiritul arian de solidaritate să aibă alt conținut decât acela al unui mit, al unei reprezentări a cărei valoare constă nu în ea însăși ci în eficacitatea practică, în puterea sa de sugestie. Constatarea este valabilă și în ce privește aspectele și măsurile anti-iudaice practice cu privire la apărarea și purificarea rasei contra crimei de alterare a sângelui acesteia. În cadrul acestui anti-iudaism, conceptul de "rasă" este la fel de imprecis ca cel de "arianism". În concepția celor mai mulți dintre teoreticienii "rasei", aceasta apare ca având aceeași natură cu "mitul", lucru vizibil din chiar titlul lucrării principale ale filosofului nazist oficial, Alfred Rosenberg, asasinat la Nuremberg de călăii lui Israel. Anti-iudaismul național-socialist german s-a dovedit incapabil să explice și să înțeleagă "rasa" dintr-o perspectivă axiologică absolută. Nimic de mirare că unii dintre doctrinarii rasismului german au ajuns să compromită ceea ce ei credeau că apără, ideea însăși de rasă și de rasism. Deviaționismul doctrinal și fanatismul acestora atingeau cote de nebănuit de îndată ce auzeau noțiuni ca acelea de "spirit" sau "valoare", închipuindu-și, din simpla pronunțare a acestora, că sunt în fața vreunui nou subterfugiu jidănesc contra rasei ariene ! De aici butada pusă ba pe seama lui Göring, ba pe aceea a lui Goebbels, pe care nici unul dintre aceștia nu a pronunțat-o vreodată: "Când aud de cultură, îmi vine să scot pistolul și să trag !" Cei ce au lansat-o au pierdut din vedere că butada s-ar putea întoarce împotriva lor. Când vezi piatra ce nu simte nici durerea și nici mila este oare cazul să ne gândim la Dalila, cum ne spune Eminescu? Poate că da. Pentru români Eminescu este Evanghelia, el să ne judecem cum cântau Ion și Doina Teodorovici. Da când auzi bolovanul din Grupul de Dialog Social sau trădătorul din fruntea Institutului pentru studiul Holocaustului cum ne iubesc ei pe noi, cum fac ei cultură ? Poate de dolari!

Că ne place sau nu să o recunoaștem, anti-iudaismul se explică și se justifică prin aversiunea publică contra elementelor jidovești. Cu sau fără dreptate, oamenii cred că jidovii reprezintă cauza principală a ceea ce se pregătește cu pași mari și pe față : dispariția tuturor popoarelor și națiunilor lumii, cu excepția poporului ales ! Nici nu se putea altfel ! Potrivit acestui program mai mult sau mai puțin evident deș nemărturisit clar și în mod public, lumea întreagă ar urma să fie populată de mulatri. Milioanele de oameni de rând manifestă o aversiune mută, dar nu mai puțin reală cu privire la capitalismul nomad și fără stare civilă, la societățile anonime ce au cumpărat totul în România. Solul pe care îl călcăm, bogățiile știute și neștiute din fundul pământului, aerul ce respirăm – totul a fost vândut ! România a devenit un *flatus vocis*. Generațiile viitoare de români sunt sortite să-și ducă existența culegând căpșuni în Spania, spălând vase prin speluncile Occidentului, slugi ale diverșilor comisari și super-comisari "europeni", "ieniceri" în solda iudeo-natoului ! Monetizarea excesivă a vieții economice, specularea de către societățile anonime a bunurilor materiale la care producătorii înșiși nu au acces este socialmente resimțită ca o agresiune a unui

monstruos și atotputernic angrenaj ce antrenează popoare întregi, distrugând vieți și destine fără număr.

Pentru numeroase popoare ale lumii actuale și pe întinse spații geografice lupta contra jidănimii atotputernice, stăpână ilegală a bunurilor materiale și a vieții a milioane de oameni, a devenit un simbol popular de o eficacitate de temut. Milioane de palestinieni, arabi, irakieni, iranieni și de alte nații sunt gata să-și dea viața pentru o cauză pe care ei o consideră sfântă ! Mentalitatea actuală a popoarelor europene nu permite o astfel de formă de rezistență și de luptă, demnă de timpurile eroice. Deocamdată, noi nu mai avem nimic sfânt ! Eminescu știa asta de mult, ne-a prevenit: "Dumnezeul nostru umbră, patria noastră, o frază"... Ar fi cazul să-l recitim, să facem din el începutul reînvierii noastre. Cu sau fără Eminescu, popoarele europene aspiră însă, nu mai puțin, la libertate deplină, justiție, adevăr, ca și în trecut, deși nu mai sunt dispuse a plăti pentru acestea prețul pe care l-au plătit în trecut. Pe de altă parte, lecțiile și concluziile pe care istoria le impune au greutatea lor. Ori istoria arată că popoarele nu fost totdeauna la înălțimea trecutului lor. Mai frecventă este repetiția, ba chiar amplificarea greșelilor trecutului ! Exclusivismul rasist și soluția radicală național-socialistă vor fi reactualizate în anumite țări arabe sau musulmane, cum este cazul Iranului. După toate semnele, chiar și în cazul că vor demasca în toată măreția ei abjectă minciuna holocaustică, popoarele europene nu vor împinge eventuala deștepăre și legitima reacție de apărare până la expulzarea drastică a jidovilor. Din punct de vedere tehnic, o astfel de soluție a devenit aproape imposibilă. Africa, Australia, Oceania nu dispun de teritorii ce ar putea fi cumpărate sau atribuite interesaiților, în vederea reciclării penaților și prepuțurilor din trezoreria patriarhului Avraam. Rămâne America de Sud unde Pampasul argentinian a fost deja cumpărat pe nesimțite chiar de statul israelian. Nu de frică, dar nu strică !

Problema popoarelor europene este că virusul jidovesc a pătruns în chiar celula lor constitutivă, care nu mai este astăzi la fel de "ariană" ca în trecut ! Prin acțiunea conjugată a finanțelor, industriei, automatizării, miniaturizării și mondializării pe care le acceptă în mod infantil și iresponsabil, popoarele europene întăresc pe zi ce trece lanțurile ce le înlănțuiesc, sporind astfel puterea căreia, pe de altă parte, ar dori să îi pună capăt. Adevărata soluție nu poate rezulta dintr-o politică militaro-polițienească violentă ci dintr-o profundă redresare spirituală, dintr-o puternică și veritabilă trăire interioară ce ar putea readuce la viață valorile spirituale și metafizice ale arienilor, ale dacilor de altă dată, pe care le vom adapta la exigențele zilelor noastre. Orice altă soluție înseamnă a cădea din lac în puț. Capitalismul, finanța și jidănimia internațională nu pot fi combătute prin mijloace și tendințe socializante și plebeiene camuflate, ce rămân astfel chiar și atunci când iau forma naționalismului sau dictaturii naționale, cazul Spaniei lui Franco, al Portugaliei salazariene, al regimului mareșalului Pinochet din Chile, a multora din țările musulmane de astăzi. Iudaismul nu poate fi combătut cu armele iudaice ale exclusivismului și particularismului, copiate mai mult sau mai puțin fidel după modelul Israelului actual.

Ipoteza de lucru furnizată de faimoasele *Protocoale ale Înțelepților Sionului* ne arată și în ce direcție trebuie căutată soluția eternei probleme jidovești. Recapitulăm : pentru realizarea dominației sale mondiale, iudaismul a fost nevoit să distrugă Europa regatelor de altă dată, Europa eroică, diferențiată în popoare și națiuni cu specificul lor spiritual. Pentru aceasta, iudaismului i-au fost necesare mai multe secole de acțiune conștientă și perseverentă. Dominației lui nu i se poate pune capăt printr-o teroare de genul celei a Revoluției franceze sau a celei iudeo-bolșevice. Teroarea este de fapt

armă jidănească prin excelență, pe care se cuvine să le-o lăsăm intactă ! Dominației iudaismului i se poate pune capăt numai printr-o acțiune contrară celei prin care ei au distrus vechea Europă. Aceasta presupune restaurarea Europei tradiționale și monarhice de altă dată, a aristocrației după capacități și merite personale ! Vechea Europă a comis eroarea de a face din aristocrație o instituție transmisibilă din generație în generație, ca un capital oarecare. Aristocrația viitorului trebuie să fie una de merit ! O astfel de restaurație ar constitui un reper nu numai pentru cei ce se opun aspectelor concrete parțiale și aparente ale pericolului jidovesc în domeniile economic, politic, social, cultural și moral, ce sunt condiționate de rasă, ci și pentru cei ce au în vedere fenomenul mai grav al decadentei civilizației moderne. Izvoarele acestei decadente pornesc din chiar *weltanschauungul* nostru, ale cărui resurse și valențe trebuiesc revigorată, readuse la viață, reînviată ! Cu "învierea" și cu viața veșnică pe buze, de aproape două mii de ani, creștinismul a dus la pieire multe din statele și popoarele ce au comis imprudența să se lase contaminate. Față cu pericolul de moarte pe care îl reprezintă astăzi iudeo-capitalismul contemporan, cei ce cred că au ceva de făcut pe această lume pământeană, trebuie să răspundă la întrebarea dacă putem sau nu putem spera ceva de la creștinism ! Popoarele sunt făcute pentru creștinism, sau creștinismul pentru popoare ? Să devenim imuni la șantajul preoțesc cu iadul, raiul și fericirea veșnică, să spargem paravanul preoțesc și bisericesc fraudulos interpus între oameni și Dumnezeu. Paravanul izolator al Bisericii și al castei preoțești, privilegiile social-economice și metafizic-religioase nemeritate ale acesteia, scandalul ignoranței docte în care se complac majoritatea slujitorilor altarului, viciile rușinoase și erorile masonico-ideologice ale multora dintre ierarhi constituie una din cele mai nefaste infecții cu care spiritul iudaic s-a priceput să contamineze creștinismul încă de la "vedenia" securistului fariseu Saul din Tars, de pe drumul Damascului...

Dacă și în ce măsură creștinismul poate supraviețui discreditului intelectual de astăzi este o problemă. Creștinismul nu mai are nimic să ne spună, în 2000 de ani nu a fost în stare nici măcar de o doctrină nutriționistă, la care abia acum încep să se gândească, de exemplu, adventiștii de ziua a șaptea. BOR-ul cu Sfântul lui Sinod a rămas cramponat cu 17 secole în urmă, în Niceea anului 325. Acolo îi este locul. Fericească-i pe niceeni. De 17 secole Biserica ne învață numai prostii în materie de hrană corect adaptată fiecăruia în parte. Iată de ce, creștinismul a devenit o problemă. Nu însă numai românească, rusească, bulgărească, sau nemțească. Este vorba de o problemă a contemporaneității. Datoria și respectul pentru viață este una, datoria și respectul datorat unor instituții mai mult sau mai puțin demne de stimă este alta. Biserica este o instituție socială ca oricare alta. Dacă Cristos dorește să o apere, o va face. Nimeni și nimic nu îl poate împiedica decât eventualul dezgust, pe care îl înțelegem din plin ? Să nu mișcăm un deget pentru a apăra o instituție ce merită să piară întrucât a devenit o povară inutilă la gâtul nostru, o otravă pe sufletul nostru.

De două mii de ani, Biserica bate câmpii cu "fericirea veșnică" și "viața de apoi", subiecte despre care nu-i în stare să spună nimic precis. Pe această temă aflăm infinit mai multe dintr-o Carte a Morților, de exemplu, atât din cea egipteană cât și din cea tibetană ! Unele religii, ba chiar și unii medici sau alți înțelepți spun într-adevăr ceva cu privire la subiectele dificile care sunt "fericirea veșnică" și "viața de apoi". Avem motive să credem că strămoșii noștri daci știau mai multe, în materie, decât creștinismul, care a reprezentat de la bun început un pas înapoi în materie de cunoaștere a adevărului. Orice adevăr fiind bucată din Dumnezeu, creștinismul ne-a îndepărtat, izolat și rupt de izvorul vieții și al adevărului, care este Dumnezeu. De două mii de ani creștinismul nu s-a putut rupe de bazaconiile talmudice ale matricei

stilistice jidovești. Misiunea oricărui popor și a oricărui individ este să își îplinească viața și destinul lui. Creștinismul, ce a condus la o moarte prematură, rușinoasă și umilitoare popoare după popoare și imperii după imperii, va trebui să dovedească că are într-adevăr ceva de spus oamenilor de azi care adesea văd în preoți numai ignoranță și impostură. Preotul care nu poate da un sfat valabil pe lumea și în viața prezentă, nu are ce ne spune despre lumea de după moarte. Dacă o facem treaba lui. Lumea este plină de impostori și de falși. De ce nu și-ar avea și Biserica falșii ei ? După toate semnele, creștinismul istoric este sortit pieirii, ca toate lucrurile istorice, omenești ! O eventuală (re)venire a lui Cristos pe pământ ar putea schimba datele problemei. Până atunci însă, și fără minuni, lucrurile stau așa cum stau ! Dumnezeu ne-a dat ochi să vedem și minte să pricepem. Dacă am greșit undeva, să ni se arate ! Dacă nu am greșit însă, poate că există oarecare dreptate în cele gândite și așternute pe hârtie aici.

Viața aparține celor îndrăzneți. Ea nu împovărează umerii celor ce nu sunt capabili să o poarte. Să îndrăznim a privi lucrurile în față, să îndrăznim a ne pune aceste întrebări la modul cinstit, competent, documentat, cu responsabilitatea pe care o implică buna credință, munca de o viață și cunoașterea acumulată. Vom vedea după aceea că "dracului jidovesc", deși mai mare și mult mai negru decât am putea crede la prima vedere, îi lipsește acul de la cojoc, ceea ce constituie de fapt misiunea vieții fiecăruia dintre noi. Ce-ar fi dacă fiecare dintre noi ar încerca să găsească acul potrivit pentru drăcușorii de prin preajma lui, inclusiv a acelor specializați în purtarea de sutană iudeo-creștină și ecumenico-pravoslavnică ?